Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1605 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 24 iunie 1954

TINERI ȘI TINERE! In întîmpinarea zilei de 23 August, intensificați întrecerea pe profesii, luptați pentru îndeplinirea planului la toți indicii, pentru realizarea de cît mai însemnate economii prin reducerea consumului de metal la fiecare fabricat!

Hotărîrea adunării generale — lege pentru toți utemiștii!

ORGANUL SUPERIOR de conducere al organizației de bază U. T. M. este adunarea generală. In cadrul acestor adunări utemiștii iau cunoștință despre activitatea organizației din care fac parte, analizează realizările și lipsurile, stabilesc sarcinile de viitor. Observațiile critice, propunerile și dorințele exprimate de utemiști se concretizează într-un document de mare importanță: **hotărîrea adunării generale.** Faptul că utemiștii singuri își stabilesc programul activității lor viitoare este o expresie vie a democratismului organizației noastre.

Hotărîrea adunării generale, reprezintă voința comună a utemiștilor; ea oglindește măsurile ce trebuiesc luate pentru lichidarea lipsurilor și pentru îmbunătățirea muncii de organizație într-un domeniu sau altul.

Odată ce hotărîrea a fost votată de adunarea generală, devine obligatorie pentru toți membrii organizației, indiferent de funcția pe care o îndeplinesc, devine lege pentru toți utemiștii și trebuie îndeplinită fără discuție.

Intr-o adunare generală a organizației U.T.M. de la secția Dohangia a gospodăriei de stat „Scînteia", utemistul Mara Teodor a arătat că pe lîngă Criș se întinde o fâșie de pămînt de aproximativ 2,50 ha., care nu a fost lucrată niciodată. Utemiștii au hotărît în această adunare generală să-l are cu tractoarele, folosind combustibilul economisit și să-l semene cu fasole. Indrumați de organizația de bază de partid, utemiștii au realizat sarcina pe care și-au propus-o.

De subliniat este faptul că toți utemiștii au luat parte la această muncă — așa cum a hotărît adunarea generală a organizației.

In unele organizații de bază mai dăinuie încă un obicei foarte dăunător. Se adoptă cu multă ușurință anumite hotărîri, dar apoi sînt uitate, nu se luptă pentru îndeplinirea lor. Unii utemiști socotesc că din moment ce există un comitet al organizației de bază, n-are decît să muncească comitetul pentru îndeplinirea hotărîrilor. Unele comitete ale organizațiilor de bază, prin practica muncii lor, încurajează chiar comportarea unor asemenea utemiști, prin faptul că ei vor să rezolve totul singuri, fără sprijinul concret și de fiecare zi al maselor largi de utemiști. Această practică trebuie combătută cu toată tăria, pentru că ea educă pe utemiști în spiritul pasivității față de sarcini, al indisciplinei, al lipsei de răspundere.

In una din adunările generale ale organizației U.T.M. nr. 3 confecții de la fabrica de Confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Capitală au fost scoase în evidență lipsuri mari în activitatea brigăzii utemiste conduse de tov. Hulubescu Olga. S-a arătat că tinerii din această brigadă lipsesc deseori nemotivat de la lucru, că nu toți tinerii au o calificare corespunzătoare muncii lor, că brigada nu-și trăiește viața, nu ține consfătuiri, nu are un program de lucru concret. Adunarea generală a cerut utemiștilor din brigadă și în primul rînd tovarășei Hulubescu să lichideze aceste lipsuri.

Cum a privit tov. Hulubescu hotărîrea adunării generale? In loc să-și însușească critica tovarășilor săi, în loc să îndeplinească cu tragere de inimă sarcina încredințată, ea a cerut biroului U.T.M. să fie eliberată din munca de responsabilă a brigăzii. Este clar că ei i-ar veni mai ușor așa. Dar utemiștii trebuie învățați să nu ocolească greutățile, ci să le învingă!

Răspunderea principală pentru îndeplinirea hotărîrilor adunării generale, o poartă, firește, comitetul organizației de bază U.T.M. Comitetul trebuie să ia măsurile necesare pentru îndeplinirea fiecărei hotărîri, să arate fiecărui utemist ce are de făcut, să controleze felul cum își fac datoria membrii organizației. Lupta pentru realizarea hotărîrilor — nu de către un grup restrîns de oameni, ci de către toți utemiștii — are un profund conținut educativ. Și în această muncă metoda principală este metoda convingerii, a educării.

Utemiștii trebuiesc educați în spiritul disciplinei de organizație, al simțului datoriei, al răspunderii pentru munca organizației. Organizația noastră nu poate tolera în rîndurile sale două categorii de membri: membri activi și membri „onorifici". Cei care nu activează, care nu-și îndeplinesc sarcinile — nesocotesc colectivul și deci nu merită încrederea organizației.

Educarea utemiștilor în spiritul cunoașterii și al îndeplinirii conștiincioase a îndatoririlor lor față de organizație trebuie făcută cu răbdare și perseverență din prima zi a intrării lor în U.T.M. Numai astfel vom face din toți utemiștii luptători activi și entuziaști pentru cauza partidului.

Intrecerea în cinstea zilei de 23 August

Să reducem consumul de metal la fiecare fabricat

ECONOMII PRIN REDUCEREA CONSUMULUI DE METAL LA FIECARE FABRICAT — iată ce-i preocupă pe tinerii de la întreprinderea „Clement Gottwald" din București în lupta pentru a da viață măsurilor economice elaborate de plenara C.C. al P.M.R. din august 1953.

Condus și îndrumat în mod permanent de către organizația de partid, tineretul de aci a realizat în ultima vreme o serie de economii importante, care au avut ca rezultat reducerea prețului de cost al produselor.

La această întreprindere a avut loc un mare miting în care muncitorii au răspuns colectivelor celor 13 întreprinderi din Capitală, care au luat inițiativa de a intensifica întrecerea socialistă în cinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre.

Printre angajamentele luate de colectivul întreprinderii „Clement Gottwald" tineretul și-a spus și el cuvîntul, dorind în felul acesta, să întîmpine cu noi succese în muncă cea mai mare sărbătoare a poporului nostru.

Analizînd articolul din buletinul „Din experiența Comsomolului" nr. 45 care se referă la acțiunea de reducere a consumului de metal la fiecare fabricat, întreprinsă de tinerii muncitori și specialiști de la uzinele de automobile „Stalin", utemiștii și tinerii de aici au cerut sprijinul comitetului organizației de bază U.T.M. La propunerea comitetului organizației de bază U.T.M. și cu sprijinul organizației de partid a luat ființă o brigadă complexă de economii formată din ingineri, tehnicieni, tehnologi, șefi de secție din sectoarele productive, care au primit sarcini în sensul studierii acestei probleme.

In urma studiului efectuat s-a ajuns la concluzia că consumul de metal la unele fabricate, astăzi nerationat, se poate reduce. Aceasta se poate realiza prin:

— Reducerea greutății produselor, prin reducerea greutății pieselor componente.

— Imbunătățirea folosirii metalelor prin reducerea adauselor de prelucrare sau răscroire economică a pieselor.

— Inlocuirea oțelurilor costisitoare, cu alte aliaje și metale mai ieftine.

Toate acestea se fac fără a se știrbi calitatea produselor.

Publicăm mai jos cîteva din propunerile și angajamentele tovarășilor de la „Clement Gottwald".

Vom reduce adausurile de prelucrare

In sprijinul angajamentului luat de către colectivul uzinei în cinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre, brigada utemistă din care fac și eu parte, își va aduce și de această dată contribuția sa.

Astfel, noi ca turnători ne angajăm să reducem adausurile de prelucrare la grupul de sudură de 350 A ca și la transformatorul de sudură de 320 A.

Economiile rezultate prin aceste măsuri se ridică la suma de aproape 4000 lei.

ION VASILE
membru în brigada utemistă condusă de Șindrilaru Constantin

Să mecanizăm procesul de producție

Unul din produsele de larg consum care se produce în prezent în întreprinderea noastră este și răcitorul popular cu ghiață. Acest răcitor, care la ora actuală se execută în marea majoritate manual, are încă un preț de cost ridicat. Eu propun următoarele măsuri care să ducă la reducerea considerabilă a prețului de cost: să se schimbe construcția grătarului pentru ghiață care se execută acum din ondule realizate manual, în nervuri mici ce se vor realiza prin confecționarea unei matrițe.

De asemenea găurile care sînt prevăzute să se execute oval, să fie înlocuite cu găuri rotunde.

Propun ca la diferite rame interioare și rafturi unde se folosește tablă de zinc, aceasta să se înlocuiască cu tablă galvanizată.

Acestea sînt numai cîteva din propuneri care, prin aplicarea lor, ar reduce în mod considerabil prețul de cost.

Pe întreg lotul de răcitoare se vor putea realiza economii în valoare de 5.720 lei.

PETRE VASILE
tehnician

● Reducerea consumului de metal la fiecare fabricat se poate face la:
— *transformatorul de sudură electrică, cu 10 la sută.*
— *scula de stringere a miezului de tole a transformatorului, cu 15 la sută.*
— *motoarele de tramvai, cu 30 la sută.*
— *motoarele de 8 kW și 2,15 kW cu 80 la sută.*
— *la plăcuțe de carbură dură (vidia) cu 15 la sută.*

Tineretul va primi sprijin

Hotărîrea tineretului din întreprinderea noastră este importantă, ea are drept scop reducerea prețului de cost prin micșorarea consumului de metal la fiecare fabricat. In numele serviciului tehnolog șef, îmi iau angajamentul să sprijinim această inițiativă.

In acest scop vom lua măsuri pentru înființarea în cadrul serviciului tehnolog șef a unei echipe de tehnologi. Această echipă va colabora îndeaproape cu brigada complexă de economii care s-a înființat, pentru rezolvarea urgentă și în cele mai bune condițiuni tehnice a propunerilor venite din rîndurile muncitorilor vîrstnici și tineri.

Vom sprijini și tinerii din secția scule și utilaje pentru a realiza și ei economii de oțel la fabricarea cuțitelor.

Chemăm serviciul constructor șef la sprijinirea cît mai activă și mai eficace a acestei hotărîri a tineretului din fabrica „Clement Gottwald" printr-o colaborare strînsă și constructivă.

ing. **FELICIAN D. LĂZĂROIU**

★

Pentru ca hotărîrea luată aici — a arătat tovarășul Cojocaru Dumitru, secretarul comitetului organizației de bază U.T.M. — să se ducă la bun sfîrșit în bune condițiuni și pentru ca rezultatele să fie din cele mai bune, comitetul organizației de bază U.T.M. propune să ia următoarele măsuri:

Desfășurarea unei intense munci în rîndurile tineretului pentru a face astfel cît mai multe propuneri brigăzii complexe de economii.

Pînă la 23 August se vor înființa 2 brigăzi de tineret la secția bunurilor de larg consum.

Se vor mai creea încă 4 posturi utemiste de control în următoarele secții: turnătorie, construcții metalice, pregătire bobine și întreținere.

Se va organiza lunar cîte o *zi a propunerilor* pentru inovații și raționalizări.

Intre 16—21 august vom organiza săptămîna curățeniei în fabrică.

In toată această acțiune vom cere un sprijin multilateral comuniștilor, vom colabora în mod permanent cu direcțiunea și cu comitetul de întreprindere.

(Din analiza făcută de brigada complexă de economii).
VALOAREA ECONOMIILOR ANTECALCULATE IN URMA PROPUNERILOR FĂCUTE NUMAI IN MITINGUL CARE A AVUT LOC SE RIDICA LA SUMA DE APROAPE 50.000 LEI.

Combaterea dăunătorilor

Drumul către obținerea unor recolte bogate nu este nici decum lin, ușor; dimpotrivă, în acest drum, oamenii muncii de pe ogoare întîlnesc felurite piedici și greutăți care, dacă nu sînt înlăturate la vreme, pot aduce mari pagube culturilor. Numai lupta hotărîtă, dîrză, purtată de la pregătirile pentru însămînțări pînă la strîngerea rodului în hambare, poate asigura belșugul holdelor. Fără această luptă, dusă cu pricepere, cu ajutorul agrotehnicii înaintate, strădania din timpul însămînțărilor poate deveni zadarnică. Tineretul muncitor de la sate, datorită elanului său caracteristic, poate da un mare ajutor în această luptă.

Printre alte piedici la înlăturarea cărora tineretul trebuie să-și aducă aportul, sînt și atacurile dăunătorilor: boli, omizi, fluturi, gîndaci etc. Aceste atacuri trebuiesc mai ales preîntîmpinate sau, dacă au apărut, trebuie să se lupte cu toate forțele pentru a li se pune capăt, deoarece sînt foarte periculoase. Gîndacul bălos, care atacă orzul, ovăzul și chiar grîul, poate distruge complet recolta, iar paiele care rămîn nu sînt bune nici ca nutreț pentru animale. Atunci cînd atacă pomii fructiferi, fluturele stejarului poate să compromită nu numai recolta pe anul în curs, ci mai mult, influențează în rău și producția anilor viitori. Nu mai vorbim de mana viței de vie, a cărei putere de distrugere este bine cunoscută de toți viticultorii.

Dar împotriva acestor dăunători și împotriva tuturor celorlalți se poate lupta cu succes. Știința a descoperit și a pus la îndemîna oamenilor muncii din agricultură mijloace practice și rapide pentru combaterea tuturor dăunătorilor. Prin grija partidului și guvernului se fabrică și se trimit la sate prafuri și soluții otrăvitoare, arseniați, D.D.T., Nitroxan etc., pompe și prăfuitoare de diferite tipuri pentru stropirea sau prăfuirea culturilor atacate. Dar aceasta nu este destul; trebuie să se țină seamă pe de-o parte ca aceste materiale și utilaje să nu rămînă nefolosite, iar pe de altă parte să nu fie folosite fără chibzuință, să nu se facă risipă. Atunci cînd observă un atac de dăunători, utemiștii și tinerii țărani muncitori să anunțe pe agronom sau pe agentul agricol și să-i ceară sfatul, deoarece în multe cazuri atacurile pot fi stăvilite fără cheltuieli mari. Omizile, de exemplu, pot fi strînse de pe pomi și arse, vetrele de cereale atacate de gîndacul bălos pot fi cosite și arse și așa mai departe. Nu trebuie în nici un caz ca atunci cînd se observă un atac, să stăm cu mîinile încrucișate, așteptînd un ajutor, o intervenție din afară, „de sus", ori să ne declarăm neputincioși și să lăsăm ca bolile sau insectele să se sature și să se termine de la sine. Trebuie dimpotrivă să luăm toate măsurile, să întrebuințăm toate mijloacele pentru a salva recolta. Cu cît vom face acest lucru mai repede, cu atît va fi mai bine, deoarece un atac abia început poate fi lichidat mai ușor, iar pagubele sînt mici.

Utemiștii și tinerii care muncesc la sate, în gospodăriile colective, întovărășiri, gospodării de stat, cunosc marile sarcini trasate agriculturii de către partid; ei știu că o recoltă bogată înseamnă o mare contribuție la ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. Cu același entuziasm cu care a participat la însămînțări și participă acum la prășit, plivit sau alte lucrări, tineretul trebuie să-și aducă aportul și la prevenirea, descoperirea și combaterea atacurilor dăunătorilor, acolo unde aceștia se ivesc. Comitetele raionale și regionale U.T.M. trebuie să mobilizeze pe utemiști și tineri la combaterea dăunătorilor, să asigure, în legătură cu organele de stat, o activitate cît mai bine organizată în această direcție.

Nici un gram de cereale, legume sau fructe nu trebuie să fie pierdut! Să depunem toate eforturile pentru a asigura belșugul ogoarelor!

O cooperativă fruntașă

Cooperativa din comuna Valea lui Mihai, raionul Săcueni, este cunoscută în întreaga regiune Oradea pentru succesele obținute în realizarea planului de achiziționare a produselor agricole și de desfacere a mărfurilor industriale. Țăranii muncitori vin cu încredere să-și valorifice prisosul de produse la această cooperativă și-și cumpără de aici cele necesare gospodăriilor lor.

In perioada 1 mai—15 iunie, țăranii muncitori din comuna Valea lui Mihai au valorificat prin cooperativă 8.792 kg. grîu, 45.288 kg. porumb, 22.948 kg. floarea soarelui, 30.817 ouă, 288 kg. caș de oaie și alte produse. In același timp țăranii muncitori de aici au încheiat numeroase contracte pentru a livra cooperativei păsări și animale îngrășate. Astfel planul contractărilor pe perioada 1 mai—15 iunie a fost realizat în proporție de 359 la sută, țăranii muncitori livrînd peste 10.000 kg. diferite animale, precum și 1.900 kg. lînă.

Odată cu achiziționarea produselor agricole și animale, cooperativa se îngrijește și de îmbunătățirea continuă a aprovizionării țăranilor muncitori cu mărfuri industriale. De la 1 ianuarie și pînă la 15 iunie s-au distribuit țăranilor muncitori de două ori mai multe mărfuri industriale decît în perioada corespunzătoare a anului trecut. Au fost vîndute printre altele, în această perioadă, 6.065 perechi încălțăminte, 3.082 diferite costume de haine, 10.507 diferite obiecte tricotate, 46.961 metri țesături de bumbac și 8.144 metri țesături de lînă.

De asemenea, țăranii muncitori au avut posibilitatea să se aprovizioneze prin cooperativă cu numeroase unelte agricole necesare campaniei agricole de vară, printre care 19.413 coase, sape și seceri, 6.516 bucăți fiare de plug, 742 cormane de plug, aproape 40.000 cozi de coase și sape, 2.184 furci și altele.

In afara acestor mărfuri, cooperativa a mai vîndut țăranilor muncitori peste 27.300 kg. marmeladă, peste 2.300 kg. griș, 2.500 kg. orez, 6.000 kg. paste făinoase, aproape 1.000 kg. săpun și peste 800 kg. zahăr.

Insemnări

Pianista din Miercurea

Intîlnești în viață fapte care te impresionează. Mă întîmpină adesea prieteni care îmi spun entuziasmați: „am găsit pe teren ceva extraordinar. Să-ți povestesc..." Faptul poate să fie dintr-o colectivă, de pe un șantier sau, știu eu, dintr-un magazin de stat sau o librărie.

De cele mai multe ori nu faptele te impresionează, ci împrejurările în care ele se petrec. De pildă, mergi la un concert și asculți fascinat o arie de Liszt executată de un pianist cunoscut (să zicem Valentin Gheorghiu). E un fapt obișnuit. Dar atunci cînd asculți o arie din Ceaicovski executată la pian în căminul cultural din Miercurea, raionul Sebeș, de către o fată de 17 ani — desigur că faptul devine mai deosebit. Pianista pe care am întîlnit-o în Miercurea e Tiuzeș Emilia, o fată zvăpăiată, plină de expansivitate copilărească.

Seara, pînă să vină tinerii la repetiție, am stat de vorbă cu ea. Tiuzeș e fiică de colectivist. Alături de noi era un pian pe care, drept să spun, nu l-am crezut la început util pentru tinerii din această comună. Mi-au spus unii că a rămas de la un exploatator expropiat, pe nume (foarte potrivit) Capdebou.

In timp ce-mi vorbea despre faptul că are de gînd să se ducă la facultatea muncitorească, lovea la întîmplare cu degetele în clapele de sidef ale pianului. M-a emoționat entuziasmul cu care îmi spunea: „o să urmez matematica și științele naturale".

Dar nu despre asta vreau să vorbesc. In timp ce-mi povestea cum și-a înaintat actele, cum s-a războit cu mama care nu vrea cu nici un chip s-o lase „prin străini" — Tiuzeș a început să cînte la pian. M-am uitat uimit la degetele ei care alunecau pe clape ușor și firesc. Cînta melodia germană „Clopotele". Apoi a trecut la o melodie de Ceaicovski. Nu știu numele ei și nici ea nu l-a știut. Mi-a spus doar că e de Ceaicovski și că a învățat-o de la „profesorul" ei, tînărul Roșianu Viorel, un flăcău cu părul zburlit ca un pianist celebru pe care l-am văzut într-un film. Se spune despre el că ține „la degetul cel mic" aproape toate instrumentele muzicale.

...Au trecut cîteva ore și alături, în altă sală, tinerii începuseră repetiția. Incruntată, cu preocuparea înscrisă în cutele mici ale frunții fata cînta, cînta melodia lui Ceaicovski.

★

Fapte deosebite și care totuși devin din ce în ce mai obișnuite în patria noastră: o fată, o colectivistă, viitoare profesoară, cînta la pian.

Aș vrea ca această însemnare să țină locul unei poezii despre fata de 17 ani, care a cîntat la pian din Ceaicovski, despre degetele ei care țin ziua încleștate sapa și secera, iar seara zburdă pe sideful pianului. Și aș mai vrea tare mult să citească rîndurile acestea și exploatatorul Capdebou, fostul proprietar al pianului la care cîntă astăzi tinerii din Miercurea. Ce ai zice domnule „fost"? Au ajuns țăranii să cînte la pianul dumitale. Nemaipomenită mojicie! Ce vremuri!

Intr-adevăr, ce vremuri!

ION BĂIEȘU

Ștafeta polisportivă organizată de „Scînteia tineretului"

Anul acesta, poporul nostru sărbătorește un eveniment deosebit de important. La 23 August se împlinesc 10 ani de la eliberarea patriei noastre de către glorioasele armate sovietice, 10 ani de cînd poporul și-a luat soarta în propriile sale mîini și merge neabătut, condus de partid, pe un drum nou și luminos.

Alături de vîrstnici, tinerii patriei noastre întîmpină această măreață sărbătoare națională cu noi și însemnate succese. In fabrici și uzine, pe ogoarele patriei, în școli și facultăți, utemiști și tineri se pregătesc să întîmpine așa cum se cuvine glorioasa zi de 23 August.

Sportivii din patria noastră își intensifică eforturile și închină performanțele lor acestui eveniment. Ei își exprimă astfel dragostea față de ziua eliberării, față de regimul nostru de democrație populară care le-a creat condiții minunate de dezvoltare.

Ziarul „Scînteia tineretului" — organ central al U.T.M. — la propunerea cititorilor săi organizează în cinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre un concurs polisportiv de motociclism, ciclism, marș, canotaj, înot și atletism.

Ștafeta combinată **„Circuitul orașului București"** se va desfășura în Capitală în ziua de 15 august a. c.

Combinata polisportivă este o competiție tinerească ce n-a mai fost organizată în Capitală de mulți ani de zile.

Scopul acestei competiții este de a antrena un număr cît mai mare de sportivi într-o întrecere tinerească, închinată zilei de 23 August. Ștafeta combinată antrenează sportivi ai tuturor asociațiilor sportive din Capitală într-o competiție multilaterală, dîndu-le posibilitatea să-și ridice la un nivel mai înalt măestria sportivă. Ștafeta constituie totodată un bun prilej de strîngere a legăturilor de prietenie între sportivii diferitelor asociații și colective.

CIRCUITUL ORAȘULUI BUCUREȘTI

Tinerii din Capitală vor avea prilejul să urmărească Ștafeta ce se va desfășura pe următorul traseu:

— **Schimbul I motociclism,** plecarea de la capul tramvaiului 3 pe șoseaua Niculae Bălcescu, Șos. Mogoșoaia, Șos. Tîrgoviște-București, la stînga pe B-dul Bucureștii Noi, Calea Griviței, Gara de Nord.

— **Schimbul II mărșăluitori,** Gara de Nord, B-dul Dinicu Golescu, Ștefan Furtună, Cal. Plevnei, Știrbei Vodă.

— **Schimbul III cicliști,** Știrbey Vodă, prof. Bagdazar, la stînga pe șos. Panduri, B-dul T. Vladimirescu, Șos. Viilor, la stînga pe Șerban Vodă, piața 1848.

— **Schimbul IV cros 1.000 m. băieți,** Piața 1848, Piața Sf. Gheorghe.

— **Schimbul V cros 200 m. fete.** Piața Sf. Gheorghe, piața N. Bălcescu.

— **Schimbul VI fond 2.000 m. băeți,** Piața N. Bălcescu. Piața Romană.

— **Schimbul VII cros 1.500 m. băeți,** Piața Romană, Ana Ipătescu, Piața Victoriei.

— **Schimbul VIII ciclism,** Piața Victoriei, B-dul Ilie Pintilie la stînga, cal. Dorobanți, Av. Radu Beller, Lacul Floreasca, Cabana Steaua Roșie.

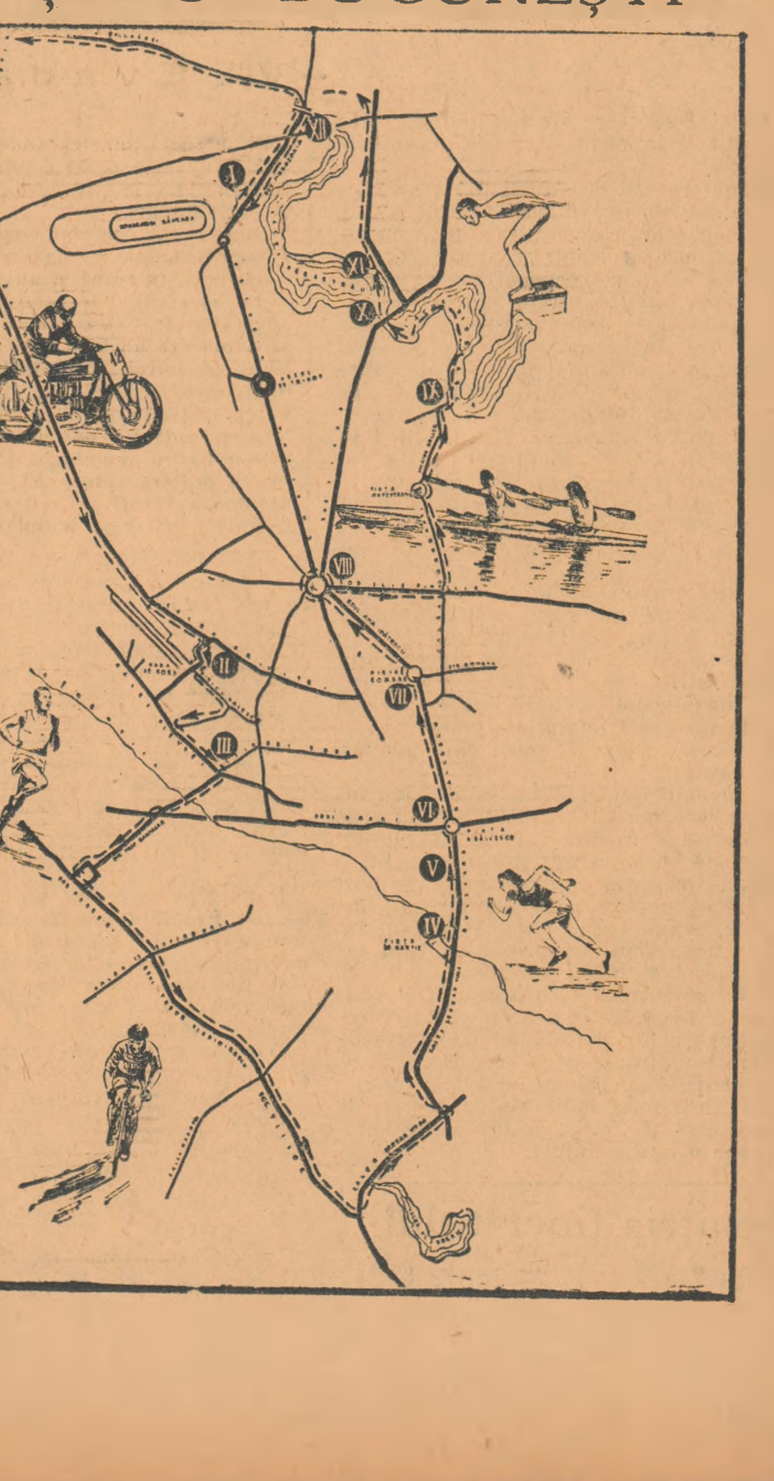
— **Schimbul IX canotaj,** Cabana Steaua Roșie, pe lac pînă la podul Herăstrău. De la podul Herăstrău, canotorii aleargă pe jos pînă la debarcaderul I.C.A.S. (Bordei) unde predă ștafeta înotătorilor.

— **Schimbul X natație,** De la debarcaderul I.C.A.S. la cabana (fost Min. Finanțe) înot.

— **Schimbul XI fond 3.000 m. băeți,** Cabana Finanțe, șos. Nordului, pînă la șoseaua Mogoșoaia.

— Schimbul XII 4 x 100 m. Șoseaua Mogoșoaia pînă la capul liniei tramvaiului 3 unde va fi sosirea.

Ziarul „Scînteia tineretului" acordă premii, primelor trei echipe clasate, precum **și plachete și diplome tuturor participanților.**

Un manual cu numeroase lipsuri

Ion Andronache

Secretar al Asociaţiei Generale a Vînătorilor şi Pescarilor Sportivi din R.P.R.

Deşi bogată în vînat, pînă în anii puterii populare ţara noastră nu a avut instituţii de învăţămînt care să pregătească cadre tehnice pentru acest sector al economiei.

Statul burghez nu avea nici un interes să educe cadre şi să pregătească tehnicieni pentru gospodărirea acestui sector important atît din punct de vedere economic cît şi din punct de vedere faunistic. In cea mai mare parte bogăţia faunei era lăsată la discreţia „iniţiativei particulare", care întrona în terenurile de vînătoare domnia bunului plac.

Unele încercări de a crea condiţiuni pentru pregătirea de tehnicieni au rămas în cele din urmă simple încercări. In Sighet a funcţionat cîndva, de azi pe mîine, o şcoală de brigadieri de vînătoare cu 35—40 de elevi. Dar ea n-a putut supravieţui greutăţilor materiale pe care le întîmpina, aşa că, pînă în cele din urmă, şcoala a încetat să mai funcţioneze, intrînd în localul respectiv jandarmeria. Nici că se putea o mai firească evoluţie pentru o şcoală în regimul burghez.

Regimul democrat-popular a creat condiţiuni pentru dezvoltarea economiei vînatului cum n-au existat în trecut decît în visurile celor cu dragoste faţă de acest sector.

Institutul forestier de la Oraşul Stalin cu catedra de economia a vînatului, şcolile medii tehnice silvice — în care se studiază problemele de vînătoare şi cursurile permanente ţinute de către organele Ministerului Agriculturii şi Silviculturii cu personalul silvic şi cel special destinat sectorului vînătoresc, sînt o mărturie a grijii pentru ridicarea de tehnicieni.

Infiinţarea serviciilor regionale de vînătoare ale M.A.S., organizarea vînătorilor în Asociaţia generală a vînătorilor şi pescarilor sportivi din R.P.R. pe grupe, raioane, regiuni şi instruirea acestora cu ajutorul organelor de specialitate ale M.A.S. şi M.I.A. arată de asemenea grija pe care o are regimul nostru şi pentru acest sector. Oprindu-ne numai la aceste exemple şi deosebirea între trecut şi prezent este cît se poate de vizibilă.

Aceasta nu înseamnă însă că nu mai sînt lipsuri.

Cercetînd felul cum sînt instruiţi noii tehnicieni de vînătoare găsim o serie de lipsuri destul de serioase. Şi acestea sînt cu atît mai grave cu cît se cunosc de organele în drept de cîţiva ani şi totuşi continuă să dăinuiască fără a se lua vreo măsură de îndreptare.

Este vorba de unul din manualele pentru şcolile medii tehnice silvice, intitulat: „Economia vînatului şi pisciculturii în apele de munte", întocmit de fostul minister al silviculturii şi industriei lemnului şi hîrtiei şi apărut în Editura de Stat în 1951.

Răsfoind acest manual chiar de la primele pagini constaţi că lucrarea conţine numeroase greşeli de fond, care dovedesc lipsa de orientare politică a autorilor şi insuficienta cunoaştere tehnică a problemelor tratate. Capitolul II (pag. 7) începe cu afirmaţii de felul acesta: „Foloasele vînătoarei sînt numeroase. Referindu-ne la acele materiale amintim „în primul rînd arenda pe care statul o primeşte de la filialele de vînătoare". Iar în continuare se arată că: „Produsele animale ale vînatului sînt de asemenea un izvor de venit pentru economia naţională".

Ţinînd seama că acest manual a fost tipărit şi dat în folosinţă elevilor în 1951, deci după 4 ani de cînd arenda, dijma şi alte rămăşiţe ale feudalismului fuseseră interzise prin lege în ţara noastră, înseamnă că cei ce au alcătuit manualul nu au ţinut seamă de schimbările revoluţionare ce au avut loc după 23 August, pînă la întocmirea şi apariţia manualului.

Cele cîteva milioane de kg. carne pe care vînătoarea le dă anual pentru consum, sau sutele de mii de piei de vînat ce se dau anual industriei uşoare sînt, după autorii manualului, un venit de mai mică importanţă pentru economia ţării. Şi pentru aceasta se mulţumesc să-l enunţe numai în treacăt.

La aceeaşi pagină şi în aceeaşi ordine este arătată elevilor o altă „noţiune" de venit pentru stat, cu totul şi cu totul falsă. Iată textul: „taxele asupra permiselor de port-armă şi a celor de vînătoare, costul călătoriei pe C.F.R. şi cheltuielile de practicare a vînătoarei sînt alte izvoare de cîştig pentru stat". Neseriozitatea şi lipsa de principialitate a textului de mai sus e cît se poate de limpede, aşa că nu mai necesită nici un comentariu.

Citind cu atenţie cele 300 pagini ale manualului constaţi că autorii lui se feresc de a face o analiză temeinică a situaţiei vînătoarei din trecut şi a celei de astăzi în ce priveşte ţara noastră. In aceeaşi măsură se feresc să arate contrastul dintre vînătoarea din ţările capitaliste şi cele de democraţie populară, lăsînd impresia la început — şi convingîndu-se oricine apoi pînă la sfîrşitul manualului — că autorii n-au vrut „să facă politică" postîndu-se pe cunoscuta linie obiectivistă burgheză „artă pentru artă", „ştiinţă în afara politicii".

Despre concepţia burgheză în domeniul vînătoarei, manualul aminteşte sporadic şi diluat în cîteva rînduri ca de exemplu la pag. 10 unde se spune: „Necesitatea ocrotirii vînatului este şi mai mare azi, după distrugerile războiului şi după tristele urmări ale exploatării capitaliste", la pag 11: „Statul urmăreşte să schimbe situaţia din trecut cînd vînătoarea era costisitoare, fiind accesibilă numai bogătaşilor nu şi oamenilor muncii". In continuare vorbindu-se de dispariţia unor specii de vînat, la pag. 17 se spune: „Cauza este braconajul practicat pe scară întinsă sub regimul burghezo-moşieresc". Aceste cîteva rînduri sînt singurele în manual care amintesc despre situaţia dezastruoasă lăsată de burghezie în acest sector al economiei naţionale şi despre concepţia burgheză asupra vînătoarei.

In tot manualul sînt doar 2 recomandări privind experienţa Uniunii Sovietice, care după cum se ştie, este cea mai bogată ţară din lume şi în ce priveşte vînatul. Către sfîrşitul paginei 13 se spune: Se recomandă lucrarea „Influenţa luminii asupra vieţii animalelor", de N. I. Calobuhov şi la pag. 14 „Se recomandă următoarele lucrări sovietice": A. I. Tugarinev: Starea actuală a studiului despre migraţiunile sezoniere ale păsărilor; A. V. Mheev: Observaţiuni în domeniul migraţiunii păsărilor.

Desigur că nu se contestă valoarea ştiinţifică a acestor lucrări în care elevii cercetîndu-le au găsit învăţături preţioase. Dar nu-i mai puţin adevărat că manualul păcătuieşte prin aceea că nu pomeneşte un cuvînt despre marile realizări înfăptuite în economia vînatului încă din primele zile ale existenţei Statului Sovietic.

Pe elevi desigur l-ar fi interesat să afle că din 1919 şi pînă în 1948 în U.R.S.S. s-au creat peste 17.000.000 ha. rezervaţiuni care au ca scop menţinerea animalelor şi păsărilor rare pe cale de dispariţie şi de a urmări aclimatizarea altor animale sălbatice aduse din alte regiuni sau metodele miciuriniste aplicate în aceste imense laboratoare unde oamenii de ştiinţă creează noi rase de animale de interes vînătoresc şi economic.

Era mai indicat să se împărtăşească experienţa făcută în U.R.S.S. în materie de vînătoare decît să se ajungă la enunţări de reţete stereotipe, spre exemplu ca cea de la pag. 17 unde se arată că în Oltenia şi în unele depresiuni subcarpatice, sînt păduri cu condiţii favorabile existenţei şi înmulţirii căprioarelor şi cu toate acestea nu sînt căprioare.

Iată cum defineşte manualul aceste ţinuturi şi ce soluţie dă pentru îndreptare: „Aceste regiuni se numesc goluri. Sînt multe regiuni din ţară care au astfel de goluri rămase neproductive din punct de vedere vînătoresc. Pentru a ajunge la o densitate normală, **densitatea prea mică trebuie ridicată la cea normală, iar golurile trebuie umplute**".

Citind această soluţie îţi vine în minte ironia lui Caragiale:

— Eh! Cum le spui dumneata, să tot stai să asculţi...

Şi mai departe: „Vînatul util înmulţit peste o anumită limită degenerează, cel răpitor joacă un rol de seamă în selecţionarea vînatului prin eliminarea exemplarelor bolnave şi slabe ?"

Această teză era valabilă în vremuri de mult trecute, cînd omul nu avea pregătirea şi mijloacele tehnice de astăzi. Astăzi nu poate fi convins nici măcar un vînător cu puţină experienţă că lupul de exemplu cînd ataca vreun animal util în stare sălbatică, să zicem o căprioară, ar căuta numai pe cele bolnave sau rahitice, făcînd aceasta de dragul selecţiei. Nu răpitoarele trebuie să facă selecţionarea vînatului sau împuţinarea lui atunci cînd se înmulţeşte peste măsură, ci omul.

Renumitul biolog sovietic P. A. Manteifel şi S. A. Larin în cartea „Lupii şi combaterea lor" spun: „Şi acum se mai găsesc oameni care iau apărarea lupilor. Ei arată că în natură cu mii de ani, lupul a adus servicii omenirii, fiind acela care a dat naştere multor varietăţi de cîini de vînătoare, de pază, de hăm, de serviciu şi ciobăneşti. Aceştia afirmă de asemenea că lupul face în natură selecţionarea naturală, distrugînd animalele slabe şi bolnave şi lăsînd pentru prăsilă animale mai rezistente pe care nu le-a putut doborî.

Intrucît ne priveşte, mulţumim lupului pentru ca ne-a dat cîinele, dar de aici înainte nu mai avem nevoie de el. In economia vînatului selecţia trebuie făcută de om, iar nu de către lup, care distruge femelele tinere şi însărcinate".

Cînd zăpada este tare (cu poleială) lupul distruge cervideele, începînd de la căprioare şi terminînd cu cerbul, interesîndu-se prea puţin de rezistenţa acestora".

Pe lîngă lipsurile arătate, manualul are unele greşeli de ordin tehnic şi multe imprecizuni. Aşa de pildă la pag 70 la capitolul Spurcaciul (Otis tetrax orientalis Hortert) se face o afirmaţie neadevărată: „...este o pasăre migratoare care cloceşte la noi". Or pînă în prezent nu s-a verificat şi nu se poate preciza că această pasăre cloceşte într-adevăr la noi. Sau „După unii, ţara noastră are în regiunile de munte trei comori naturale: pădurea virgină, cerbul şi ursul" (pag. 105). „Unii susţin că numai urşii bătrîni cu înclinare de a ataca vitele cauzează pagube printre animalele domestice şi în vînat". „Se crede că împerecherea are loc în iunie mai sau iunie" (pag. 106) „După unii ar fi două forme de lupi..." (pag 110) şi multe alte enunţări echivoce care n-au ce căuta într-un manual unde problemele trebuiesc tratate analitic, cu concluzii precise care să dea posibilitate elevilor să se orienteze just.

Aşa cum sînt puse problemele e de la sine înţeles să se nască întrebări: „Dacă unii spun aşa şi alţii altfel, atunci care este punctul de vedere al autorilor şi care este adevărul ? Şi la astfel de întrebări manualul nu răspunde.

Din felul cum sînt tratate problemele din manual despre care s-a vorbit, nu rezultă în înţelesul integral al noţiunii de economie a vînatului în ce constă valoarea economică a vînatului din ţara noastră şi cum trebuie să ne orientăm pe viitor în acest domeniu.

Problemele sînt prezentate stereotip, fără o bază analitică, fără date statistice, fără studii care au avut sau au loc în ţara noastră. In legătură cu economia vînatului şi fără sprijinul măcar a unor date, observaţiuni, studii luate din experienţa altora. Problema economiei vînatului este tratată ca o problemă de sine stătătoare, ruptă de prefacerile ce au avut şi au loc în ţara noastră, ruptă de experienţele înaintate ale cercetătorilor sovietici din domeniul vînătoarei şi a biologiei animale precum şi a celor din ţările prietene.

Au trecut trei ani de la ieşirea de sub tipar a acestei cărţi care a umplut desigur un gol în materialul didactic al şcolilor noastre medii tehnice silvice, dar nu este permis ca acest manual să mai stea nerevizuit din punct de vedere tehnic, ştiinţific şi ne orientat politic.

Note bibliografice

In „Editura Tineretului"
au apărut :

I. VALENTINOV :
„POVESTIRI DIN AFRICA".

Volumul de povestiri despre Africa redă o imagine realistă a vieţii mizere pe care o duc băştinaşii acestor meleaguri crunt exploataţi de către englezi şi alţi colonizatori. In povestiri cum sînt de pildă „Misterele din Congo-belgian", „O vînătoare de hăitaşi", „Habib porneşte lupta" sînt pe deoparte zugrăvite cruzimea şi lăcomia imperialiştilor, iar pe de altă parte, lupta pentru libertate a negrilor.

A. G. VAIDA :
„POVESTIRI DIN ANII GREI".

Volumul cuprinde povestiri care redau lupta dusă de poporul nostru sub conducerea partidului comunist în anii de cruntă asuprire burghezo-moşierească. Personajele principale ale povestitorilor „Moş Ion deputat", „Tipograful ilegal". „Soarele din anii grei", „Micul patriot" sînt figuri înălţătoare, eroice, de comunişti şi utecişti, care trezesc în sufletele oricărui cititor năzuinţa de a le urma exemplul de a duce înainte tradiţiile lor înalte.

G. IGNĂTESCU :
„VIJELIE-N SUS PE JII".

Autorul zugrăveşte în lucrarea sa răzmeriţa pandurilor din Oltenia (1815-1816). In perioada cînd în Ţara Romînească domnea Caragea Vodă ţăranii pornesc lupta pentru a obţine scutiri de biruri. Răzmeriţa înăbuşită atunci în sînge a izbucnit mai tîrziu cu 5 ani, cînd răsculaţii au avut în fruntea lor pe Tudor Vladimirescu. Cartea evocă cititorilor momente importante din lupta poporului nostru pentru libertate şi o viaţă mai bună.

In Editura de Stat
pentru Literatură şi Artă
a apărut :

C. MILLE :
„VERSURI ŞI PROZĂ".

La sfîrşitul secolului trecut, în anii cînd burghezia şi moşierimea coalizate huzureau, socotind că au înlănţuit pentru totdeauna poporul — se ridică răzvrătit şi amenințător printre ceilalţi intelectuali progresişti glasul lui Constantin Mille.

Pentru Mille literatura este un cîmp de bătălie şi luptă cu arma scrisului pentru zdrobirea orînduirii burghezo-moşiereşti în numele întregului popor muncitor.

C. Mille a dus o vastă activitate publicistică. In volumul apărut în „Biblioteca pentru toţi" găsim cîteva din cele mai valoroase scrieri ale sale din perioada din jurul anului 1880, poezii, fragmente din romanul său autobiografic: „Dinu Milian" şi unele nuvele ca „Facerea Zoiţei", „Diploma lui Guţă", „Zori Roşii". In proza lui Mille găsim mărturii asupra începuturilor mişcării socialiste, alături de pagini de viguroasă demascare a barbariei claselor stăpînitoare şi de zguduitoare descriere a mizeriei şi suferinţei celor mulţi şi asupriţi.

Poeziile „Din caietul dragostei" aduc o tematică nouă în lirica timpului. In volum se găsesc poezii pline de semnificaţie ca „Vivat rex, vivat", „Unui poet decorat", „Violonistul cerşetor" şi „Indignare" în care ne sînt prezentaţi în hida goliciune stîlpii regimului exploatator, regele, biserica, pseudo-artiştii care se vînd pe bani. In contrast puternic cu mîrşavul grup al exploatatorilor, Mille zugrăveşte figuri luminoase de revoluţionari sau pagini minunate din lupta popoarelor pentru libertate (Comuna din Paris) „Poezia Roşie" etc.

Din scrierile pline de pasiune ale lui Mille respiră optimismul poetului, încrederea sa nezdruncinată în triumful luptei poporului pentru eliberarea socială şi o viaţă mai bună.

Cine-i vinovat?

— Tovarăşi, sînteţi direct răspunzători de hîrtiile secrete pe care le-am avut pe masă şi care au dispărut...!

Desen de **CIK DAMADIAN**

Tinerii artişti ai Teatrului Mare

Ş. Kukanov

Teatrul Mare Academic de Stat al U.R.S.S. este cel mai bun teatru sovietic. Alături de maeştrii cunoscuţi ai scenei, în acest teatru muncesc şi tineri artişti. Aceştia sînt tineri şi tinere care au absolvit de curînd şcolile superioare de muzică, tinere talente crescute în colectivele de artişti amatori.

Tinerilor artişti li se încredinţează deseori rolurile principale, roluri de răspundere în operele clasice. In primăvara acestui an, la Teatrul Mare a fost reluat spectacolul „Fîntîna din Bahcisarai". Toate rolurile au fost interpretate în acest balet de tineri artişti dintre care majoritatea lucrează în teatru doar de 2-3 ani.

Cu doi ani în urmă, comsomolista M. Kondratieva a absolvit şcoala Teatrului Mare. In stagiunea aceasta, spectatorii au văzut-o în rolul Cenuşăresei din baletul cu acelaşi nume de Prokofiev şi au apreciat dansul ei plin de graţie, tratarea originală a chipului Cenuşăresei. Maria din „Fîntîna din Bahcisarai" este al doilea rol al tinerei actriţe. Ea a muncit aproape concomitent la aceste două roluri diferite şi totuşi nu s-a repetat în noul ei rol.

Rolul logodnicului Mariei din „Fîntîna din Bahcisarai" a fost interpretat de tînărul artist A. Plisetki care a dovedit o bună tehnică coreografică.

„Fîntîna din Bahcisarai" — unul din cele mai grele spectacole ale repertoriului — a constituit pentru tinerii din trupa Teatrului Mare un adevărat examen de creaţie, susţinut cu cinste. Spectacolul a fost primit cu căldură de spectatori. Tinerii actori au dovedit o înţelegere justă a ideii poemului lui Puşkin, interpretarea lor a fost plină de prospeţime tinerească şi de romantism.

De curînd, în rîndul stagiarilor Teatrului Mare a intrat tînăra cîntăreaţă Galina Vişnevskaia. Intr-un interval de timp destul de scurt, talentata artistă a interpretat cîteva roluri de răspundere. De la un rol la altul s-a perfecţionat măestria ei scenică, s-au dezvoltat calităţile ei vocale. Pajul din „Rigoletto" de Verdi, Steoşa din „Pskovitianka" de Rimski-Korsakov, Olga din „Rusalka" de Dargomîjski... De curînd, ea a apărut într-un rol de seamă — al Tatianei din opera „Evgheni Oneghin" de Ceaikovski. Spectatorii au primit-o cu căldură, pe tînăra interpretă, au apreciat după merit talentul ei.

In anul 1951, în urma unui concurs, a intrat în trupa Teatrului Mare tînărul artist Evgheni Belov. La numai cîteva luni după aceasta, el a apărut pe scenă în rolul lui Germont din opera „Traviata" de Verdi. In curînd i s-a încredinţat rolul principal în opera „Evgheni Oneghin".

După o muncă îndelungată, perseverentă şi minuţioasă sub conducerea unor maeştri de seamă ai scenei, Evgheni Belov a interpretat cu succes acest rol greu. Acum, el pregăteşte rolul lui Trubeţkoi din noua operă a compozitorului Iuri Şaporin „Decembriştii" şi rolul lui Valentin din „Faust" de Gounod.

Am vorbit numai despre cîţiva reprezentanţi talentaţi ai tineretului sovietic. Dar cîte tinere talente sînt în uriaşul colectiv al Teatrului Mare! Iat-o pe tînăra balerină Nina Ciorohova care îşi perfecţionează măestria cu ajutorul renumitelor artiste Lepeşinskaia şi Semionova. Tînăra a interpretat deja cu succes rolul Paraşei din „Călăreţul de aramă" de Glier şi cel al Svanhildei, din „Coppelia" de Delibes.

Printre tinerii artişti ai teatrului se află şi un talentat dirijor în vîrstă de 23 ani, comsomolistul Ghennandi Rojdestvenski.. In timpul cît a fost stagiar el a dirijat cu măestrie spectacolele „Frumoasa adormită" de Ceaikovski, şi „Cenuşăreasa" de Prokofiev.

Tovarăşii săi l-au trimis ca delegat la cel de al XII-lea Congres al Comsomolului la care el a fost ales candidat în C.C. al U.T.C.L.

Artistul comsomolist Grigori Zaborov din orchestră este şi autorul unei serii de opere muzicale. In ultimul timp, el a scris patru romanţe pe cuvinte de Lermontov şi S. Scipaciov, patru preludii, un scherzzo pentru orchestră de coarde; aceste lucrări au fost apreciate de specialişti.

Tinerii actori ai Teatrului Mare nu sînt preocupaţi numai de problemele lor profesionale. Cetăţeni ai Patriei Socialiste, ei duc o intensă activitate obştească.

Comsomoliştii şi întreg tineretul Teatrului Mare au participat activ la campania alegerilor în Sovietul Suprem al U.R.S.S. Agitatorii ţineau sistematic convorbiri în locuinţele oamenilor muncii, dădeau concerte la colţurile roşii.

Intreg colectivul Teatrului Mare este antrenat în activitatea obştească. Este bine organizată în special munca culturală în rîndurile membrilor corului. Aci a fost creat pe lîngă scenă un colţ roşu condus de artista A. Kirsanova. Anul acesta, din iniţiativa ei, s-au ţinut cîteva convorbiri pe teme politice, o convorbire despre creaţia marelui compozitor rus Mussorgski. Au avut loc de asemenea întîlniri cu artiştii care au vizitat India. Tinerii din orchestră au avut o iniţiativă interesantă. Aci a fost înfiinţat un club de creaţie al tinerilor muzicanţi care cuprinde trei secţii: instrumentişti solo, muzică de cameră şi compoziţie. Au avut loc deja cîteva serate. La una dintre acestea, de pildă, A. Liudevig şi S. Vaşenţeva cu acompaniamentul orchestrei sub conducerea tînărului dirijor G. Rojdestvenski au executat simfonia concertantă pentru vioară şi orchestră de Mozart. G. Kondratenko a executat o arie din opera lui Saint-Säen „Samson şi Dalila".

Tinerii şi tinerele de la Teatrul Mare iubesc mult sportul. S-au creat cercuri şi echipe sportive, au loc regulat competiţii. De curînd, voleibaliştii din trupa de balet au cîştigat o victorie într-o întrecere cu voleibaliştii Teatrului Central pentru copii.

Viaţa de fiecare zi a tinerelor noastre talente e plină de fericirea muncii creatoare.

Roman ştiinţifico-fantastic de I. M ŞTEFAN şi RADU I. NOR

Drum printre aştri

— VIII. Evadarea —

Pe planeta marte, unde au ajuns astronauţii expediţiei conduse de Matei Butaru, li se întîmplă numeroase lucruri ciudate.

După ce au cercetat vegetaţia scundă albastră-violetă a planetei, au vizitat construcţii în ruină şi au navigat pe un canal marţian cu ajutorul rachetei „Pescăruşul", cercetătorii se hotărăsc să exploreze un braţ lateral al apei. In timp ce astronomul Butaru rămîne lîngă rachetă, pentru a efectua o serie de cercetări şi este făcut prizonier, ceilalţi astronauţi pornesc mai departe, într-o barcă pneumatică. Ei pătrund într-o peşteră subterană, unde sînt de asemenea făcuţi prizonieri de aceleaşi făpturi păroase şi scunde.

Matei Butaru se trezi. Capul îi vîjîia puternic şi în piept simţea o durere ascuţită.

Bezna era atît de adîncă, încît nu reuşea să deosebească nimic în jurul lui.

Işi pipăi braţele şi picioarele, constatînd cu bucurie că nu era rănit. Incercă să pună în funcţiune aparatul de radio, pentru a vesti lui Virgil cele întîmplate, dar aparatul — complet sfărîmat — nu funcţiona. In schimb, descoperi farul electric în bună stare. Il scoase la repezeală şi-l aprinse. O fîşie argintie de lumină despică întunericul.

Zări pereţii umezi ai închisorii sale, formaţi din blocuri enorme de piatră. Nicăieri nu era vreo uşă sau fereastră.

— Pe unde am fost eu oare băgat aici? se întrebă nedumerit astronomul. Sculîndu-se în picioare făcu înconjurul temniţei.

— Nici cea mai neînsemnată deschizătură în perete, murmură el. Rămînea doar tavanul. Indreptă lumina reflectorului în sus. Bolta era la o înălţime de cel puţin şapte metri.

— Inexplicabil. Azvîrlit de la această înălţime, n-aşi fi ajuns nevătămat!

Dar ceea ce urmă, reuşi să-i înlăture nedumeririle.

In tavanul celulei, o piatră se dădu încetişor la o parte. O lumină vie pătrunse în interior. Prin deschizătură fu introdus un fel de burlan gros, care ajunse într-o clipă, la picioarele astronomului. Se auzi un foşnet şi prin ţeavă începură să lunece cîteva obiecte. Apoi, tubul fu din nou retras, dispărînd prin gaura din tavan. Blocul de piatră reveni la locul său.

Totul se petrecuse cu o repeziciune uimitoare. Dacă Matei n-ar fi văzut obiectele lîngă el, ar fi fost înclinat să creadă că totul nu fusese decît un vis.

Le cercetă cu cea mai mare atenţie.

Mai întîi puse mîna pe un bidon de metal, care conţinea un lichid incolor.

Ii era o sete cumplită.

— Fie ce-o fi, trebuie să încerc. Dar ce mă fac cu respiraţia?

Işi scoase, pentru cîteva clipe, sfera străvezie şi ţinîndu-şi răsuflarea, gustă. Era un lichid rece, cu un gust excelent.

Incurajat de această primă încercare, desfăcu şi cutia exagonală, plină de fructe marţiene, de toată frumuseţea.

— Să le las neatinse tocmai pe acestea? Nu văd de ce mi le-ar fi trimis, decît ca să le mănînc. Aşa cum mă aflu în mîinile lor, nu cred că ar mai avea nevoie să-mi întindă curse sau să mă otrăvească.

Dar nu putea mînca ţinîndu-şi respiraţia. Se frămînta tocmai pentru a găsi o soluţie, cînd îşi aminti că avea în buzunar cîteva rezerve de oxigen.

— Incăperea pare etanşă. Pot deci să fac încercarea de a crea o atmosferă prielnică respiraţiei.

Destupă două dintre rezervoare şi gazul ţîşni cu violenţă. Curînd putu să-şi scoată coiful şi începu să mănînce.

Fructele erau minunate, zemoase şi totodată dulci, şi aromate.

Al treilea obiect era o cutioară ovală. In ea se afla un terci de culoare roşcată, care răspîndea un miros îmbietor.

Incepu să mănînce cu poftă. Ii găsi mîncării un singur cusur: **era extrem de** grasă. Totuşi, nu lăsă nimic pe fundul cutiei. Terminase tocmai ultima îmbucătură şi din darurile neaşteptate nu rămăseseră decît vasele goale, cînd nişte zgomote curioase îi atraseră atenţia. Sări în picioare şi ascultă cu înfrigurare. Părea să vină de la numai cîţiva metri. Se apropie de peretele din dreapta şi îşi lipi urechea. Auzi nişte ţipete curioase, asemenea stridenţelor unei orchestre dezacordate, apoi cîteva zgomote produse de obiecte în cădere. Pe urmă se făcu din nou linişte.

— Desigur că Virgil şi ceilalţi vor începe neîntîrziat să mă caute, cînd se vor întoarce la rachetă.

UN PRIETEN NEAŞTEPTAT

Trapa din tavan se deschise pe neaşteptate.

Cîteva clipe, oxigenul din temniţă se auzi scăpînd afară. Tocmai cînd Butaru se pregătea să-şi fixeze casca străvezie, trapa se închise la loc. Putu astfel să rămînă cu capul descoperit, căci în temniţă rămăsese oxigen suficient.

O funie subţire fu lăsată în jos şi un marţian coborî cu îndemînare.

Savantul se retrase spre perete, hotărît să se apere.

Vizitatorul nu părea însă să aibe intenţii ostile. Se opri în faţa lui şi îl privi cu multă curiozitate.

Semăna cu marţienii pe care îi mai văzuse şi totuşi ceva parcă îl deosebea de ei. Faţa lui deschisă, lipsită de globul metalic, era prietenoasă, iar ochii mari nu aveau privirea crudă a celorlalţi. Fruntea părea mai înaltă, iar bărbia mai puternic dezvoltată. Părul lipsea aproape cu totul de pe obraz.

Matei îi urmărea mişcările.

Marţianul scoase cîteva sunete melodioase şi făcu semne care păreau a fi un salut. Se apropie şi mai mult de el, sărind cu stîngăcie pe piciorul său gros. Butaru îi văzuse pe ceilalţi marţieni executînd sărituri înalte, pline de agilitate, pe cînd acesta nu reuşea decît anevoie să se mişte.

Noul venit îi ghicise parcă gîndul. **Duse unul dintre braţele sale spre picior** şi făcu să zornăie un lanţ subţire. Apoi arătă cu aceiaşi tentaculă spre piept, unde era tatuat un cerc rotund, întretăiat de un lanţ. Acest semn părea ars cu fierul roşu, pe o secţiune de piele care fusese despuiată de păr.

— Un prizonier sau un sclav, îşi zise astronomul, plin de uimire. Poate deveni un aliat preţios, dacă reuşesc să mă înţeleg cu el. Dar tocmai aci este greutatea.

Invăţatul ridică ca şi prima dată mîinile, cu palmele desfăcute înainte, în semn de prietenie. Inţelegînd, marţianul făcu acelaşi gest. Pe buzele sale groase apăru ceva care aducea a zîmbet.

— Hotărît că nu are intenţii duşmănoase, îşi zise Butaru.

Scoase stiloul pneumatic şi carnetul de notiţe. Desenă o schemă a sistemului nostru planetar. Punînd degetul pe globul terestru, rosti limpede şi suficient de puternic cuvîntul „Pămînt". Apoi arătă spre sine.

Marţianul dădu de cîteva ori din cap în semn că a înţeles.

Matei îşi opri apoi degetul asupra soarelui şi îl, numi pe acesta.

Vizitatorul său îi luă stiloul din mînă îl îndreptă spre planeta Marte, scoase trei sunete melodioase şi arătă spre el.

Astronomului îi scăpă o exclamaţie de uimire. Incepu să deseneze alte figuri, numindu-le în acelaşi timp. Apoi arătă spre cap, spre picioare, spre mîini, spunînd cuvintele respective. Marţianul îi indica sunetele sau asociaţiile de sunete melodioase care formau cuvintele corespunzătoare ale limbii lui.

După cîtva timp, îşi spuseră reciproc numele. Al marţianului era format din trei sunete. Acestea se asemănau oarecum cu Mi, Sol şi Si din gama obişnuită pe Pămînt.

Reuşiseră să lege o mică conversaţie, în care cuvintele erau completate prin gesturi şi desene.

Arătînd spre cutiile goale, Mi-Sol-Si îl făcu să priceapă că el îi trimisese apa şi alimentele. Curînd tînărul savant îşi dădu seama că vizitatorul său era — ca şi el — prizonier.

Arătîndu-i zidul din dreapta, noul său prieten îl făcu să înţeleagă că dincolo mai erau alţi cinci captivi pămînteni.

— Ei trebuie să fie! strigă Butaru. Va să zică au căzut în capcană ca şi mine.

Mi-Sol-Si îi povesti că pe Marte trăiau, în afară de marţienii sălbatici, un alt grup de locuitori. El arătă că fusese făcut prizonier de către sălbatici şi silit să le fie rob.

Discuţia aceasta curioasă dura de multă vreme, cînd de sus se auziră zgomote. Marţianul se cutremură. Porni atît de repede, pe cît îi permitea lanţul, spre funia care atîrna din tavan şi începu să se caţere. Peste cîteva clipe, dispăru prin trapă. Aceasta se închise, cufundînd din nou temniţa în noapte.

Musafirul neaşteptat mai reveni.

Pentru a întreţine în grotă atmosfera necesară respiraţiei, savantul fu nevoit să mai jertfească două rezervoare de oxigen, pentru a compensa pierderile datorate deschiderii 'trapei.

Află de la Mi-Sol-Si lucruri deosebit de interesante despre locuitorii planetei Marte, căci ajunseseră să se înţeleagă din ce în ce mai uşor.

Il chinuia însă gîndul că timpul trecea şi că distanţa între Marte şi asteroidul „Copernic", baza expediţiei interplanetare, creştea cu fiecare ceas, cu fiecare minut.

Noul său prieten vorbea neîncetat. Povestea că, în marea peşteră, marţienii puteau respira fără cască, deoarece oxigenul, rezultat de emanaţii naturale, se găsea în cantităţi suficiente pentru plămînii lor puternici. Mi-Sol-Si îi spuse că el, ca sclav, nici nu avea coif şi rezervă de oxigen şi ca atare fuga sa din cetatea subterană era cu neputinţă.

Lui Matei îi veni un gînd năstruşnic. Il întrebă pe noul său prieten dacă nu cumva poate să-şi procure o ţeavă.

Marţianul plecă grăbit şi reveni în curînd cu un tub metalic ruginit, dar totuşi utilizabil. Astronomul scoase una dintre buteliile sale de oxigen, fixă ţeava de ea şi o duse la nasul marţianului, legîndu-i-o strîns în jurul capului, cu o fîşie ruptă din cămaşa sa.

Marţianul înţelese..

Cînd Butaru îi propuse să evadeze împreună, el acceptă cu entuziasm.

Cu ajutorul unei pile subţiri, pe care o găsi într-unul din buzunarele costumului său, Matei reuşi să-l scape de lanţuri.

Mi-Sol-Si plecă din nou, pentru a face o recunoaştere. Reveni în curînd şi îi făcu semn noului său prieten că încercarea putea fi întreprinsă. Ii spuse că marţienii sălbatici se aflau în marea sală a templului subteran al apelor şi că se pregăteau să celebreze o ceremonie de sacrificiu. Jertfele, care deobicei erau alese dintre sclavi, aveau să fie de data aceasta prizonierii sosiţi în pasărea de oţel.

Pe Matei îl trecură fiori.

— Trebuie să-i scăpăm, încearcă el să explice marţianului.

Mi-Sol-Si nu pricepu un timp ce voia să spună savantul. Cînd se lămuri îi dădu să înţeleagă că paznicii erau numeroşi. Ii explică apoi că există o singură soluţie. Să fugă cît mai repede şi să revină cu ajutoare.

Matei Butaru îşi dădu seama că prietenul său avea dreptate. Dar înainte de a pleca, trebuia să le transmită un mesaj, ca să nu-şi piardă nădejdea.

Se apropie de zidul dincolo de care erau tovarăşii săi şi lovi cu mînerul cuţitului în peretele de stîncă. Un timp domni o linişte deplină. Apoi, se auziră drept răspuns nişte lovituri neregulate.

Incurajat, astronomul continuă să bată, formînd din literele alfabetului Morse următorul mesaj:

„Aici Butaru, încerc să scap cu ajutorul unui marţian care e de partea noastră. Dacă reuşesc, mă întorc curînd cu ajutoare. Nu pierdeţi speranţa. Aţi priceput?"

Răspunsul veni din nou, sub forma cîtorva lovituri, care însă nu aveau nici un înţeles.

— De ce nu răspund oare şi ei prin semnele Morse? — se întrebă învăţatul neliniştit.

Voi să transmită încă un mesaj, dar Mi-Sol-Si îl trase nerăbdător de mînă. Era tîrziu şi nu mai aveau timp de zăbovit.

Inainte de a se căţăra pe funie, marţianul îi dădu nişte bile străvezii. Ii explică că acestea conţin gazul cenuşiu, cu care se pot face invizibili. Butaru le luă şi îşi puse coiful.

Celula în care fusese ţinut dădea într-o încăpere destinată preoţilor, vecină cu sala cea mare a templului. Aci era o masă scundă, de formă circulară, cu un singur picior. In jurul ei se aflau cinci taburete. Pe perete se zăreau mai multe butoane colorate, aşezate pe un tablou negru. In fund se deschidea o poartă, iar alături de ea un gemuleţ, care dădea în sala templului. Aruncară prin el o privire fugară.

O mulţime de marţieni sălbatici înconjurau marele glob transparent, în care se vedea agitîndu-se ceva.

Mi-Sol-Si îl zori din nou pe Matei.

— Pe aici, îi făcu el semn. Repede!

Ieşiră pe o uşă mică, triunghiulară şi ajunseră în coridorul cel mare. Acesta era pustiu, căci marţienii sălbatici erau cu toţii la rugăciune.

— Acum trebuie să fugim, păreau să spună gesturile lui Mi-Sol-Si.

Nu îndrăzniră să folosească covorul mobil, ca să nu atragă atenţia.

Trecură alergînd prin coridor. Invăţatul abia reuşea să se ţină după prietenul său, care înainta acum prin sărituri sprintene.

(va urma)

Cititorii răspund utemiştilor din comuna Peret

„Cum să facem viaţa de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conţinut"?

Copiii noştri vor trebui să ne cunoască activitatea

In camera spaţioasă a maternităţii cu perdele albe la geam a răsunat un ţipăt de copil. „Te felicit tovarăşe Elena, ai născut un băiat", mi-a spus mai tîrziu doctorul. Şi o bucurie fără seamăn mi-a umplut atunci inima. Peste un timp, îl strîng la piept pe micul meu Titus, îi sărut obrajii calzi, îi mîngîi mînuţele mici cu degetele subţiri. O fericire mai mare pentru o mamă nici nu cred că există!

Fără să vreau gîndurile mă duc adeseori la viitorul băiatului meu. Visez şcoala unde va învăţa. Şi anii vor trece. Il văd purtînd cravata roşie de pionier şi apoi carnetul de membru al Uniunii Tineretului Muncitor. Visez uneori şi eu şi soţul meu, să-l aşteptăm pe fiul nostru la una din intrările facultăţii în care va studia. Poate la Institutul Forestier din Oraşul Stalin, poate la Institutul Politehnic sau la cel Agronomic din Bucureşti. Fiul nostru va ieşi şi se va îndrepta bucuros către noi. Ultimul examen a fost trecut. Ce va fi el oare atunci? Inginer, profesor, sau poate medic? Nu ştiu ce meserie o să-i placă. Un lucru e sigur: copilul meu va creşte un cetăţean devotat patriei care va iubi munca, şi care îşi va căuta fericirea în muncă.

Cîndva poate fiul meu mă va întreba: „Mamă tu ai fost utemistă, dar ce ai făcut tu pentru organizaţie?" Prea multe fapte n-o să am să-i povestesc dar sînt convinsă că voi reuşi să sădesc în inima lui dragostea pentru activitatea socială şi dorinţa sinceră ca atunci cînd se va face mare să activeze şi el pe acest tărîm. Ii voi povesti cum adun în fiecare miercuri şi vineri seara pe cetăţenii cartierului nr. 18 care nu ştiu carte, pentru a-i învăţa să scrie şi să citească. Ii voi arăta cum prima mea grijă a fost să merg pe la casele fiecăruia pentru a sta pe îndelete de vorbă cu ei, pentru a-i ajuta să priceapă că ei trebuie să iasă din întunericul în care au fost ţinuţi de regimul burghezo-moşieresc. Ii voi arăta că în această muncă nu mi-a fost de loc uşor, că am întîmpinat unele greutăţi, dar că nu m-am descurajat. Unii de exemplu, au venit chiar a doua zi la curs aşa cum au promis. Alţii mai şovăielnici au început să vină abia mai tîrziu. Totuşi pînă la urmă au venit cu toţii. N-a fost uşor nici cu învăţătura. Au fost unii cetăţeni ca Marchidan Ana care cu cititul o mai scoteau la capăt, dar cînd era vorba de scris tare se mai necăjeau. Neîncrezătoare în forţele ei, tovarăşa Ana mereu spunea că ea n-o să ajungă niciodată să-şi scrie nici măcar numele. Şi astăzi iată că ştie să scrie, şi nu numai numele. Trebuia deci să le explic acestor oameni nu numai cum să scrie o literă sau cum să pronunţe un cuvînt, dar să le arăt şi greutăţile pe care le aveau de întîmpinat, să-i conving şi să-i ajut ca să le învingă. Şi această muncă grea dar frumoasă am făcut-o cu multă plăcere, pentru că ştiam că este o sarcină încredinţată de organizaţie şi că ea trebuie îndeplinită. Ce mult se va mira Titus al meu cînd va afla că oameni bătrîni cu părul alb ca neaua aşa cum sînt Ganea Achin, Marchidan Ana, Luca Ion sau Luca Ana au învăţat cu mult sîrg buchiile alfabetului.

Va trebui să-i spun cîte ceva şi despre activitatea organizaţiei de bază din care fac parte. Serile tineretului de la căminul cultural în care ascultăm o conferinţă, cîntăm în cor sau dansăm, vizionările de filme urmate de discuţii în colectiv, informările politice, sau bogata activitate cultural-artistică în care sînt antrenaţi majoritatea utemiştilor, iată o parte din conţinutul muncii educative a organizaţiei noastre de bază.

Toate acestea cum şi convingerea fermă că tot ceea ce fac pentru organizaţie fac pentru mine şi căminul meu, pentru ca visurile ce mi le făuresc în legătură cu viitorul copilului meu să prindă viaţă, m-au făcut să muncesc din tot sufletul pentru îmbunătăţirea activităţii organizaţiei U.T.M. de care mă simt şi eu răspunzătoare.

Desigur că în munca mea zilnică întîmpin şi unele greutăţi. Casa, copilul cer multă preocupare. Dar important este însă că în cea mai mare parte reuşesc să-mi împart timpul în aşa fel încît îmi văd de ale casei şi caut să-mi îndeplinesc şi unele sarcini încredinţate de organizaţie să particip regulat la cercul politic cu începătorii din care fac parte, şi la adunările generale U.T.M. In zilele în care nu pot trece pe la sediul organizaţiei U.T.M. îmi vine tare greu. Simt atunci că mai am ceva de făcut, că am rămas datoare cu ceva faţă de organizaţie. Şi mă străduiesc ca asemenea zile să fie cît mai puţine.

După cîte ştiu mai sînt unele utemiste care după ce se căsătoresc nu mai activează în organizaţie sub obişnuitul motiv că „n-au timp". Această afirmaţie este complet neîntemeiată. Viaţa şi munca noastră zilnică, dovedesc că atunci cînd există dorinţa sinceră de a munci în rîndurile U.T.M., de a contribui cu toate forţele la îmbunătăţirea activităţii ei, nu există nici o barieră de netrecut. Cu mai multă preocupare din partea comitetelor U.T.M. pentru a antrena pe utemistele căsătorite şi pe tinerele mame utemiste la activitatea obştească, această problemă foarte spinoasă pentru multe organizaţii de bază U.T.M., poate şi trebuie să fie rezolvată cu succes.

CHIRILĂ ELENA
membră a organizaţiei de bază U.T.M. din Rîşnov, raionul Stalin

Curenţii de înaltă tensiune în construcţie

Curentul de înaltă tensiune a devenit la noi foarte necesar şi obişnuit în toate compartimentele vieţii economice. In curînd, el va fi extins pe scară largă şi în construcţii. Zilele acestea, un grup de cercetători constructori au terminat experienţele de laborator şi au declarat mulţumiţi: „De acum, va începe o etapă nouă în istoria constructorilor!"... Oare ce poate fi?

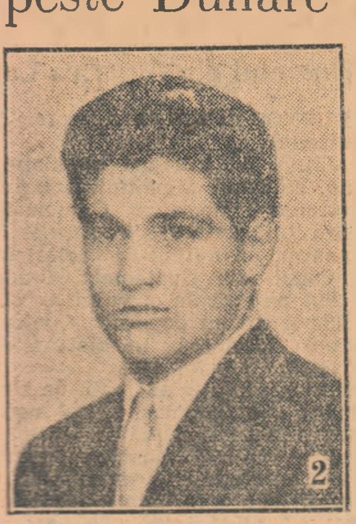
Materialele de construcţii ce se fabrică în ţara noastră au nevoie în diferitele faze ale procesului tehnologic de un timp foarte mare de uscare înainte de a fi introduse în cuptoarele termice. Or aici şi-au îndreptat atenţia tovarăşii Arpad Raczko, inginer Vasile Chiriac, inginer Paul Pavelescu şi ceilalţi cercetători şi tehnicieni. Ei s-au gîndit să folosească radiaţiile curenţilor de înaltă tensiune pentru uscarea rapidă a acestor materiale. Experienţele s-au făcut cu plăci de argilă şi rezultatele au întrecut toate aşteptările.

S-a calculat apoi că „uscarea electrică" este de 120 de ori mai rapidă decît procedeul termic folosit acum în industria ceramică — uscătoriile tunel. In plus, se adaugă avantajul că materialele (cărămizi, ceramică, porţelan, lemn, etc.) supuse tratării cu energie electrică de înaltă tensiune nu mai prezintă fisuri ca la cea termică, uscarea producîndu-se din interiorul materialului spre exterior.

Noul procedeu — ce va înscrie cu adevărat o nouă etapă în dezvoltarea construcţiilor — va fi pus în curînd în producţie. La fabrica de cărămizi „Solidaritatea", din Capitală specialiştii trimişi pentru studierea aplicării practice a noului sistem au declarat că folosirea curenţilor de înaltă tensiune va scurta considerabil ciclul tehnologic de la 30 zile cît durează acum la 3 zile, iar productivitatea muncii va spori cu 30 la sută.

Cinste tinerilor constructori ai marelui pod peste Dunăre

1

2

RISTEA NICULAIE — mecanic chesonier, decorat de către R.P. Bulgaria cu Ordinul „Steagul Roşu al Muncii" şi cu „Ordinul Muncii" cl. I-a al R.P.R. (fotografia nr. 1).

GÎSCĂ GHEORGHE — maistru montor, decorat de către R.P. Bulgaria cu „Ordinul Muncii" de aur, şi distins cu „Medalia Muncii" a R.P.R. (fotografia nr. 2).

GÎSCĂ ŞTEFAN — şeful unei brigăzi de montori, decorat de către R.P. Bulgaria cu „Ordinul Muncii" de argint şi distins cu „Medalia Muncii" a R. P. R. (fotografia nr. 3).

BOLDEI ION — maistru electrician, decorat cu „Ordinul Muncii" cl. III-a al R.P.R. (fotografia nr. 4).

ANASTASESCU ION — maistru montor, distins cu „Medalia Muncii" a R.P.R. (fotografia nr. 5).

CĂLIN GHEORGHE — electrician bobinator, distins cu „Medalia Muncii" a R.P.R. (fotografia nr. 6).

3

4

5

6

Pomicultorii din Turcineşti

Cum se trezi şi-şi aruncă ochii pe fereastră, chipul i se lumină. In sfîrşit în dimineaţa aceea de mai se deschiseseră florile fragede ale merilor. După ce ieşi din casă, luă ferăstrăul, foarfecele şi cuţitul şi intră uşor în livadă să nu trezească pe ai casei. N-apucase omul să înceapă bine lucrul şi din spate se auzi un glas subţirel.

— Da, de ce tai capetele pomilor?

— Să-i altoiesc taică răspunse omul — întorcîndu-se zîmbitor către băieţaş. Privirile copilului nu se dezlipeau de la briceagul mînuit cu îndemînare de ţăranul muncitor Nicolae Manta. Bun gospodar — este el. E cunoscut nu numai în Turcineşti dar chiar în întregul raion Tg. Jiu pentru priceperea şi dragostea cu care îşi îngrijeşte livada.

La întrebările curioase ale băieţaşului pomicultorul îi explica:

„Pomii sînt ca pruncii — cu cît îi îngrijeşti mai bine cu atît cresc mai sănătoşi, mai voinici".

Incă din iarnă Nicolae Manta a pornit la rînduitul livezii. A adunat zăpada — ca o brobodă în jurul fiecărui pom. Nici nu se desprimăvărase bine cînd el începuse tăiatul ramurilor uscate aranjînd coroana pomilor. I-a stropit cu ulei mineral — apoi a avut grijă să pună între rînduri gunoi de grajd bine putrezit. Pămîntul dintre pomi l-a fărîmiţat bine. Fiecare pom are trunchiul vărui de parcă are o încălţare albă. Sfatul popular i-a trimis la timp pomicultorului echipa care i-a stropit pomii cu zeamă sulfo-calcică.

Să nu credeţi cumva că Nicolae Manta s-a trezit aşa deodată învăţat, de ştie cum să îngrijească pomii. Ştia el multe lucruri că doar nu e pomicultor de ieri de azi dar, din conferinţele ţinute la căminul cultural, din broşurile citite a aflat cum îşi îngrijesc pomicultorii sovietici livezile. Acum fiecare clipă o foloseşte pentru a-şi îngriji pomii cum scrie la carte.

— „Aşa m-am înfrăţit cu pomii de parcă ar fi una cu trupul meu" — spune el adeseori. Ii cunosc pe toţi în parte, cum înfloresc şi cum rodesc. Şi odată cu înflorirea lor, parcă întineresc şi eu. Cînd capătă vreo boală provocată de dăunători, mă întristez. Tare mult m-a necăjit cu ani în urmă păduchele de San Jose şi păduchele virgulă. Acum însă, statul îmi vine în ajutor. Mă războiesc uşor cu asemenea duşmani. Uite arată el un fel de maşină pe roata, — o stropitoare carosabilă cu pulverizator. Cu ea stropesc pomii. Am primit-o, împreună cu materialul de stropit de la secţia agricolă a sfatului popular raional.

Cînd pomii rodesc prea mult Nicolae Manta le răreşte ramurile. Cînd e întrebat de ce face aşa el răspunde:

— „Aşa cîştig mai mult. Curăţ pomii şi apoi am un fruct mai sănătos, mai frumos. Inţelegi? calitatea".

Cei 90 meri Ionatani şi creţeşti, cei 200 pruni tuleu gras, Anna Spath, perii săi care dau minunate pere pergamute, sînt o mîndrie pentru Turcineşti. Nicolae Manta a dat pentru consumul oamenilor muncii şi pentru export peste 2000 kg. mere Ionatane, de toată frumuseţea. Alte 1000 kg. de fructe au fost predate fabricii de marmeladă Vădeni.

Numai pentru export, au dat turcineştenii în ultimii ani peste 10 vagoane de mere, pere şi prune de soi. Dumitru Lupulescu a adus anul trecut la cooperativă 500 kg. de prune grase din livada sa. Elena Boşulescu a adus şi ea la cooperativă 100 kg. prune frumoase.

Pomicultorii din Turcineşti au vîndut fabricii de marmeladă din Vădeni în ultimii ani peste 30.000 kg. fructe.

Cei 270 puieţi de meri şi peri aduşi la Turcineşti din pepiniera de la Bîrseşti, vor da în curînd alte sute de coşuri pline, alte care doldora, alte vagoane de fructe tot mai bune.

Corespondent
ION ŢEPELUŞ

Plivitul din avion

In aceste zile, pornind pe drumurile de ţară vei observa un lucru deosebit. Sburînd la mică înălţime un avion trece grăbit, lăsînd în urma sa un nor alburiu de praf ce coboară leneş peste holdele cu rod bogat. Aşa vei avea prilejul să vezi cum se face astăzi plivitul chimic.

Institutul de cercetări chimice a terminat experienţele şi a trimis spre sate primele cantităţi de insectofungicide — produse chimice pentru combaterea dăunătorilor prin pulverizare din avion. Printre acestea şi-a căpătat o largă popularitate şi încrederea ţăranilor muncitori „hexacloranul" şi uleiul horticol pentru păduri şi grădini.

De asemenea, institutul a pus la punct un alt produs ce va fi folosit pe scară largă în agricultură cu sprijinul aviaţiei. Este vorba de herbicidul 2,4 D — un praf chimic ce are proprietatea de a distruge prin pulverizare buruienile, lăsînd recolta neatinsă. Experienţele încununate de succes de la I.C.A.R.-Valul lui Traian au arătat eficacitatea şi totodată superioritatea plivitului chimic faţă de cel obişnuit.

Comunicatul Ministerului Invăţămîntului

Ministerul Invăţămîntului comunică:

1. Examenele de admitere în şcolile medii, şcolile pedagogice şi şcolile medii tehnice vor avea loc între 9—16 august 1954.
2. Examenele de admitere în şcolile profesionale vor avea loc între 20—29 august 1954.
3. Examenele de admitere în Institutele de învăţămînt superior vor avea loc între 15—25 august 1954 pentru cursurile de zi, între 18—25 august 1954 pentru cursurile serale şi între 10—20 septembrie 1954 pentru cursurile fără frecvenţă.
4. Examenele de admitere în facultăţile muncitoreşti vor avea loc între 12—22 august 1954.

Pentru informaţii suplimentare, candidaţii se vor adresa instituţiilor de învăţămînt respective.

Pentru crearea sistemului securităţii colective în Europa

BERLIN 23 (Agerpres). — TASS transmite:

La 22 iunie a avut loc şedinţa de închidere a Conferinţei sindicale europene.

Participanţii la conferinţă au adoptat în unanimitate un apel adresat oamenilor muncii din întreaga Europă.

Conferinţa a adoptat de asemenea un apel către oamenii muncii din lumea întreagă în legătură cu problema armelor atomică şi cu hidrogen. Conferinţa cheamă pe oamenii muncii din Europa şi din lumea întreagă, indiferent de apartenenţa lor sindicală, să lupte din toate puterile umăr la umăr pentru ca să înceteze imediat experimentarea bombelor atomice şi cu hidrogen, pentru ca statele care dispun de aceste arme să-şi ia angajamentul de a nu le folosi în nici o împrejurare.

ŞTIRI SPORTIVE

● La 22 iunie s-au jucat partidele întrerupte din cea de a treia rundă a meciului de şah dintre echipele U.R.S.S. şi S.U.A.

Denker nu s-a prezentat la masa de joc pentru a relua partida cu Bronştein, care avea mare avantaj la întrerupere. Victoria a fost acordată lui Bronştein. Fără să mai reia jocul, Gheller şi Horowitz au căzut de acord asupra remizei. Smîslov, care avea un pion în plus într-un final de turnuri cu Reshewski, a constatat că avantajul lui nu poate fi realizat şi după 16 mutări a acceptat remiza.

In partida întreruptă, în cea de a doua rundă, dintre R. Byrne şi Kotov, primul avea un pion în plus. Jocul precis a lui Kotov a respins însă toate încercările adversarului de a obţine victoria şi după 108 mutări partida s-a terminat remiză.

Partida dintre R. Byrne şi Kotov, întreruptă în turul trei, se va juca după desfăşurarea rundei a patra.

Inaintea ultimei runde, scorul meciului este de $15\frac{1}{2}$—$7\frac{1}{2}$ în favoarea echipei Uniunii Sovietice.

★

PRAGA 23 (Agerpres). — In cadrul turneului zonal de şah pentru campionatul mondial, la 22 iunie s-au disputat partidele întrerupte din rundele a 15-a şi a 16-a.

Şahistul romîn Ion Bălănel a obţinut o nouă victorie. Valorificîndu-şi cu precizie avantajul de la întrerupere, el a cîştigat un punct preţios în partida cu maestrul maghiar Kluger. In ultimile patru runde, Bălănel a realizat o performanţă deosebită obţinînd $3\frac{1}{2}$ puncte din 4 posibile. El a învins pe cunoscuţii şahişti maghiari Szabo, Barcza şi Kluger şi a făcut remiză cu Solin.

Celălalt şahist romîn, Ciocîltea, a jucat corect continuarea partidei cu campionul polonez Sliwa şi a obţinut remiza. Stahlberg a cîştigat la Sajtar, care suferă prima înfrîngere de la începutul turneului. Barcza a cîştigat la Minev, iar Hodja a cedat la Lundin. Partida Uhlmann-Palmasson s-a terminat remiză. Solin a cedat la Szabo şi Hodja la Sajtar.

★

ZURICH 23 (Agerpres). — In cadrul turneului final al campionatului mondial de fotbal ieri s-au desfăşurat la Basel şi Zurich cele două jocuri de baraj care au desemnat celelalte echipe participante la sferturile de finală.

La Basel, echipa Elveţiei a reeditat victoria realizată acum cîteva zile asupra formaţiei Italiei. Fotbaliştii elveţieni au jucat cu multă ambiţie depăşind tehnica superioară a italienilor. Ei au terminat învingători cu scorul de 4-1 (1-0).

Cel de al doilea joc de baraj a avut loc la Zurich, unde s-au întîlnit echipele Germaniei occidentale şi Turciei. Din nou echipa Germaniei occidentale s-a dovedit superioară, obţinînd victoria şi totodată calificarea cu scorul de 7-2 (3-1).

Printre minerii din Petrila

Multe s-au scris despre eroismul în muncă al minerilor din Valea Jiului. Ştiri, reportaje, povestiri, articole de experienţă scrise de mineri, au făcut cunoscute oamenilor muncii din patria noastră aspecte ale luptei minerilor pentru a extrage cît mai mult cărbune. Din abatajele minelor Văii Jiului, curge fără întrerupere ca un fluviu, cărbunele, ce ia drumul cocseriilor, al termocentralelor, secţiilor de preparaţii şi depourilor de locomotive. Minerii îşi denumesc cu mîndrie îndreptăţită cărbunele pe care îl scot, pîinea industriei.

Fiecare bucată de cărbune ce se foloseşte fie la locomotive, fie la termocentrale sau cocserii, ar putea vorbi despre fapte noi şi îndrăzneţe, fapte din eroismul muncii minerilor.

Aceştia duc astăzi o viaţă nouă, lipsită de grija zilei de mîine. Valea Jiului, prin grija statului nostru democrat-popular şi prin munca harnicilor mineri, se transformă tot mai mult dintr-o vale a plîngerii, într-o vale a fericirii, a bucuriei, a muncii şi iniţiativei creatoare.

In întîmpinarea zilei de 23 August, minerii din Valea Jiului intensifică întrecerea socialistă, aplică cu succes experienţa înaintată, extrăgînd tot mai mult cărbune.

Iată cîteva fapte obişnuite dintr-una din minele Văii Jiului, Petrila.

Pe suişul încercat al viitorului

De la Petroşani spre Petrila, cînd soarele n-a străbătut încă înălţimea munţilor, trenul electric duce spre mină sute de muncitori. In curtea minei după ce îmbracă salopetele, cismele de cauciuc şi scurteicile de blană, muncitorii se îndreaptă ca într-un lung pelerinaj spre lămpării. Majoritatea îşi prind lămpile electrice de căştile de metal sau la scurteică şi se îndreaptă grăbiţi spre puţul de intrare.

Corfa, sau colivia, cum îi zic minerii, îi poartă iute în jos spre locurile de muncă.

Geana de lumină a zilei dispare treptat şi în jur te cuprinde bezna adîncului. Pe galerii lămpile de abataj punctează întunericul ca nişte licurici în noapte.

Indreptîndu-se spre locul de muncă Haidu Iuliu urmăreşte „goalele" dirijate spre sectorul lui. Alături de el păşeşte Petre Fülop şi el miner de frunte din brigada vestitului Gyula baci cum obişnuiesc să-i spună minerii lui Haidu Iuliu. Ajuns la locul de muncă Gyula baci mai verifică odată pichamerele, pipăie cărbunele mîngîindu-l parcă, dă ultimele îndrumări ortacilor şi ciocanele prind să duduie.

— Heei, opriţi băieţi! le strigă Haidu Iuliu tovarăşilor din brigadă. Aici se poate da un şut fest. N-avem metan şi putem puşca. Asta înseamnă cam două norme peste plan. Perforatoarele încep să sfredelească plămada tare a cărbunelui.

Gyula baci verifică singur găurile, dinamita, îşi chiamă ortacii în colţul opus al galeriei, apoi artificierul dă foc. In linişte adîncului bubuituri scurte se succed unele după altele. Ortacii le numără cu atenţie.

4... 5... 10... 16... 20... Mai stau cîteva clipe pînă se linişteşte frămîntarea înăbuşită a cărbunelui şi praful se risipeşte. Vagonetarii încep să încarce. In lumina palidă a lămpilor de abataj Gyula a zărit din nou chipul tînărului vagonetar coborît curînd în mina din Petrila. După ce încarcă vagonetele, ridică pichamerul, îl cercetă cu curiozitate, apoi rămase pe gînduri scrutînd cu privirea peretele negru de cărbune. Gyula baci privi ţintă în ochii tînărului, se apropie de el şi-l întrebă:

— Ţi-ar place să lucrezi cu pichamerul? Mihai Molnar încercă să ghicească dacă cumva vestitul miner nu rîde de el. Apoi cu bucurie nestăpînită:

— Mult, tare mult mi-ar place! Şi mie şi prietenului meu Matei!

Trecuseră cîteva zile de la această întîmplare şi Gyula baci obţinuse aprobarea conducerii minei să califice la locul de muncă pe cei doi tineri.

★

Ai grijă Mihai cum ţii pichamerul. Aici cărbunele e tare şi trebuie să-i înveţi năravul. Apasă uşor pe buton şi împinge fest ciocanul în peretele îndărătnic.

Tînărul Molnar Mihai mai privi odată spre Haidu, apăsă pe buton şi înfipse cu toată puterea ciocanul în peretele lucios de cărbune. O scurtă răpăială şi în jur se prăvăleau bucăţi mari. Molnar slobozi pichamerul „ridică cu braţele înegrite de praf, o bucată mare de cărbune, o apropie de lampa de abataj şi zîmbi.

— Gyula baci, bucata asta o iau cu mine, acolo sus, să le arăt la ai mei, primul rod al muncii. Tînărul puse cu grijă la o parte bucata de cărbune şi porni din nou să lucreze. Alături de el încordat, cu fruntea îmbrobonată de sudoare prietenul lui, Matei Tatoc, lucra de zor. Fire mai tăcută, el nu îndrăzni să-şi spună bucuria prin cuvinte.

Trecuseră mai bine de două luni de cînd cei doi tineri vagonetari, Matei Tatoc şi Mihai Molnar, calificaţi la locul de muncă, au devenit ajutori mineri. Intr-una din zilele lui aprilie la mina Petrila o veste prinse să se răspîndească printre mineri. Ştirea făcu ocolul galeriilor — o aflaseră şi cei de la suitoare şi cei din abatajele frontale. O ştia şi Gyula baci, dar n-avea timp să gîndească la ea. Cînd secretarul organizaţiei de partid coborî la locul de muncă al ortacilor lui Gyula baci, soarele trecuse de amiază.

— Hei, Gyula baci, opreşte-ţi voinicii! Vă aşteaptă sus toată Petrila. De două ore de la abatajul tău gonesc vagonete cu cărbune nou, cărbunele lui 1957. Mihai Molnar se repezi la vagonetul pe care tocmai îl încărcau şi scrise cu mîna bătătorită de muncă, cu litere de o şchioapă: „Bine ai venit 1957". Privi mîndru în jur simţind că în vagonetul ăsta şi el, Mihai Molnar a pus cărbune nou.

Matei Tatoc prinse mai abitir ciocanul luptînd încăpăţînat cu peretele de cărbune. Ce-i drept, îi treceau prin minte atîtea gînduri, atîtea bucurii, atîtea minunate realizări culese în viaţa lui tînără doar într-o singură jumătate de an; vagonetar şi la 18 ani ajutor miner, şi unde, în brigada lui Gyula baci.

Cînd au ajuns sus, flori albe au căzut peste feţele înegrite de praf de cărbune. Vîntul primăverii l-a răcorit fruntea şi Matei Tatoc simţi în ziua aceea că viaţa lui tînără are un făgaş minunat — un drum greu dar frumos pe suişul încercat al viitorului.

★

Inserase de mult. In casele oamenilor se aprinseseră luminile. Cei doi prieteni Matei Tatoc şi Mihai Molnar păşeau agale spre casă.

— Vom ajunge mineri ca Gyula baci — se avîntă în discuţie neastîmpăratul Mihai, mai îndrăzneţ în visuri şi în gînduri, mai entuziast. Matei Tatoc asculta vorbele prietenului, tăcut cum îi era firea, hotărît să ajungă miner dar neîndrăznind să-şi spună gîndul.

Gyula baci, zîmbea fericit privind prin geamul casei peste Petrila, peste munţii ce-o înconjurau ca un brîu, gîndindu-se cu bucurie la cei doi prieteni, la cei doi tineri crescuţi de el.

In timp ce aceste gînduri se înmănunchiau fericite, acolo jos în adîncul celor peste 100 de metri, schimbul trei al brigăzii lui Haidu Iuliu dădea cărbunii unui nou an — anului 1957.

CARMEN CONSTANTINESCU

In privinţa protecţiei muncii şi tehnicii securităţii muncii, în ultima lună la mina Petrila s-au luat o serie de măsuri concrete.

● Astfel la orizontul X, prin măsurile luate mai înainte, va intra zilele acestea în funcţiune instalaţia de fabricare a apei gazoase.

● A fost zidit postul de prim ajutor nr. 2 de la sectorul V.

● Pe un număr de 360 vagonete de transport, au fost scrise lozinci de prevenire a accidentelor.

● Pentru uşurarea muncii lopătarilor la lucrările de înaintare, au fost puse în funcţiune 3 maşini de încărcat.

Transportînd încărcătura preţioasă

Schimbul II tocmai se pregătea să intre în şut. Pînă la preluarea lucrului, mai era vreme cam vreun ceas. Totuşi, la puţul principal, în aşteptarea coliviei se adunaseră mulţi mineri. Fiecare se grăbea să ajungă cît mai din timp la locul lui de muncă. In haine de protecţie, purtînd urme de steril şi cărbune, cu căşti şi lămpi de siguranţă, — fără de care nu se poate intra în mină, — ortacii coboară spre adîncuri. Colivia îi lasă la orizonturi diferite, aşa cum liftul te lasă la un etaj sau altul.

Tovarăşele Petric Valeria, Medrea Sofia şi alte maşiniste de locomotivă, se opresc la orizontul X.

Cu zîmbetul pe buze şi oasca pusă ştrengăreşte pe cap, Petric se duce să-şi ia în primire locomotiva. E o maşină sovietică, cu mare putere de tracţiune şi uşor de condus. Poartă nr. 3.

— „Noroc bun" — îi răspunde la urare, tovarăşa pe care o schimbă. Aceasta o informează cum a decurs transportul, cum funcţionează locomotiva, ce greutăţi a întîlnit pe traseu. Petric Valeria îşi ocupă locul pe locomotivă.

Controlează atentă cutia de viteze, acţionează frîna, trage de sfoara troliului care o clipă se depărtează de cablu, face să sbîrnîie clopotul de alarmă. „Totul e în ordine" — spune Petric. Mulţumesc!...

Apoi după ce ultimii mineri din schimbul II au suit la suprafaţă, se dă drumul la curentul electric. Transportul poate începe. In abataje, în galeriile care vor deschide drumul spre noi straturi de cărbune, la puţurile de extracţie, munca spornică a început. Au fost deja încărcate primele vagonete de cărbune şi de steril, date de schimbul II. Ele trebuiesc scoase acum la suprafaţă. In curînd, unele grupe vor simţi nevoia de material lemnos, de „goale", iar sectoarele vor transmite telefonic acest lucru „centralistului", dispecerul de la centrala telefonică a orizontului, care înregistrează toate cererile. Ele vor fi satisfăcute în ordinea planificării, urmărindu-se în acelaşi timp graficul de transport.

In preajma centralei telefonice, e un fel de triaj... în miniatură. Sosesc şi pleacă garnituri, se aud tot felul de indicaţii: „La puţul orb nr. 6 est: 15 goale... 2 lemn"... „De la puţul orb nr. 4: 20 cărbune... 12 steril..."

Lămpile de siguranţă sînt agitate: se semnalizează de plecare, de oprire... Din galeria principală — al cărei capăt ajunge la puţul nr. 4 Praga — în stînga se desface o altă galerie, care duce la puţul centru pentru evacuarea producţiei. De-a lungul acestor drumuri principale şi ale acelora care se ramifică din ele, se întind pe sute şi mii de metri liniile ferate înguste, ca nişte panglici care lucesc mat în lumina ştearsă a becurilor.

Petric Valeria mînuieşte „directionalul". Locomotiva se pune în mişcare. E tocmai ora 14 şi 40 de minute... Are un traseu lung: de aici — de la puţul principal şi pînă la sectorul V (puţul nr. 4 Praga) e mai mult de un kilometru şi trebuie să deservească toate sectoarele de pe acest drum.

Acum duce „goale" şi cîteva vagonete cu material lemnos, atît pentru sectorul V, cît şi pentru sectorul II. Garnitura e de vreo 40 de vagonete. La coadă, e un cărucior în care stă frînarul. El e dator să observe tot ce se întîmplă în spatele locomotivei şi să semnalizeze mecanicului...

Tovarăşa Petric priveşte atentă înaintea ei. Intunericul galeriei este străpuns de reflectorul locomotivei. Drumul îl vede ca-n palmă. Priveşte încordată, cu grijă, să vadă dacă nu cumva frînarul îi semnalizează vreo neregulă, dacă nu e ceva pe linie... Locomotiva aleargă cu 10 km. pe oră. Vagonetele scrîşnesc, parcă se zdrobesc unele de altele, atunci cînd la vreun macaz, sau la vreo curbă, viteza este încetinită.

Petric Valeria priveşte mereu atentă, cînd înaintea locomotivei, cînd în urma ei. Nimic deosebit... De cîteva minute, a lăsat „goalele" la puţul orb nr. 5, şi acum aleargă spre... „Praga", aşa cum e denumit puţul nr. 4 al sectorului V... Lumina reflectorului joacă pe pereţii betonaţi ai galeriei, de-a lungul şinelor care lucesc şi îţi dau impresia că aleargă înapoi ca un fluviu de argint... Uneori, furată de zumzetul ritmic al motorului şi al roţilor, Petric Valeria se duce cu gîndul înapoi, în trecut... Un zîmbet, îi înfloreşte pe buze — şi în ochii ei larg deschişi poţi citi atunci ca într-o carte... Era prin 1952... Lucra la crater. Urmărea cum se scurge fluviul negru de cărbune în vagonete... Dar munca aceasta o nemulţumea. Nu avea cine ştie ce de făcut... După cîteva luni, s-a cerut ca şi atîtea alte fete care lucraseră la crater — să treacă pe locomotivă. A fost calificată la locul de muncă, a mai urmat între timp şi nişte cursuri teoretice de electricitate. A dat examen şi a reuşit.

De mai bine de doi ani e maşinistă pe locomotiva electrică. — Munceşte bine, cu rîvnă, cu dragoste. A îndrăgit această locomotivă şi o îngrijeşte cu atenţie, o unge cînd trebuie, o şterge, n-o forţează încărcînd-o peste măsură... Niciodată din pricina ei n-a încălcat graficul orar... şi nici n-a făcut vreun „carambol"... Aceasta e chiar mîndria ei de maşinistă pe locomotivă...

Dar, stai! parcă frînarul mişcă lampa... O roteşte... Da, da, trebuie să oprească... Dusă pe făgaşul amintirilor plăcute, uitase de ultimul macaz înainte de a ajunge la puţul nr. 4. Opreşte... Frînarul „face" macazul şi o ia pe jos, înaintea locomotivei.. Mai e puţin pînă la sectorul V... Au ajuns. Lasă „goalele" şi ia „plinele"... Tone şi tone de cărbune pentru industria cocso-chimică, pentru transporturi, pentru brichetare. La înapoiere, e mai bucuroasă parcă şi locomotiva aleargă mai repede şi mai voioasă: încărcătura lor e preţioasă, — e doar „pîinea industriei"...

★

Tovarăşa Petric Valeria locuieşte în Petroşani. Zi de zi ea vede sute şi sute de vagoane de cale ferată, încărcate cu cărbune, care sînt trimise în diferite centre industriale ale ţării. Transportul la suprafaţă pe căile noastre ferate o încîntă cu precizia lui, cu marea lui capacitate de încărcare... Uneori, cînd vede parcă zburînd uriaşele locomotive care trag după ele zeci de vagoane de cîte 20 de tone, se gîndeşte că bine ar fi dacă şi transportul subteran s-ar conduce după unele norme care călăuzesc căile ferate ale ţării, dacă şi la Petrila s-ar elimina transporturile neraţionale, dacă s-ar îmbunătăţi indicii de folosire a materialului rulant, dacă orarul de transport ar fi întocmai respectat de „centralist", de sectoare... Dacă conducerea minei s-ar îngriji să îmbunătăţească aprovizionarea cu materiale...

Petric Valeria se străduieşte tot mai mult. Ea năzuieşte chiar să meargă şi mai departe. De la conducerea locomotivei ea ar vrea să treacă la stăpînirea întreagă a secretului acestei maşini să cunoască toate măruntaiele, fiecare piesă, fiecare şurub. Intr-o zi se va duce la o şcoală de calificare de mecanici. Această zi nu e departe.

I. GRUIA

O importantă inovaţie: *O problemă care dă mult de lucru minerilor în legătură cu un bun aeraj la subteran, este acum asigurarea unei etanşări perfecte ale legăturii dintre tuburi. Această etanşare nu se făcea în bune condiţiuni, datorită unei cantităţi insuficiente de şuruburi, ce existau la mina Petrila. Lipsa neetanşării în bune condiţiuni, a fost înlăturată printr-o inovaţie făcută de către inginerul Mogoş Iosif. Inovaţia constă în: cuplarea tuburilor de aeraj, fără să mai fie nevoie de şuruburi. In acest fel se elimină necesitatea şuruburilor, se face economii şi se asigură o bună aerisire a minelor.*

Experimentată, această inovaţie a dat rezultate bune. Astfel s-a trecut la confecţionarea mai multor cuplaje, care vor fi transmise şi celorlalte mine.

Jos mîinile de pe Guatemala

Situația pe front

LONDRA 23 (Agerpres). — Postul de radio Londra, transmite comunicatul comandamentului armatei guatemaleze, în care se spune că în urma contraatacurilor trupelor guvernamentale, rezistența intervenționiștilor a fost înfrîntă în trei sectoare de-a lungul liniei ferate Guatemala-City-Puerto-Barrios. Detașamentele intervenționiștilor se retrag în grabă spre frontiera Hondurasului, urmărite de trupele guvernamentale.

In comunicat se anunță în continuare că detașamentele inamicului rupte de forțele principale ale acestuia, se predau fără a opune rezistență.

Intervenționiștii au subapreciat sprijinul de care se bucură Arbenz

PARIS 23 (Agerpres). — Corespondentul din Washington al agenției France Presse, care în cronica sa expune în general punctul de vedere oficial al Americii asupra evenimentelor din Guatemala, recunoaște însă că intervenționiștii „au subapreciat sprijinul de care se bucură în țară președintele Arbenz".

O nouă cerere a Guatemalei pentru convocarea Consiliului de Securitate

NEW YORK 23 (Agerpres). — Agențiile de presă occidentală anunță că, într-o telegramă adresată președintelui Consiliului de Securitate, reprezentantul Guatemalei la O.N.U., Castillo Arriola, a cerut convocarea de urgență a unei noi ședințe extraordinare a Consiliului, deoarece agresiunea împotriva țării sale nu a încetat. Henri Cabot Lodge, președintele Consiliului de Securitate, a refuzat însă să dea curs cererii Guatemalei. După cum subliniază France Presse, refuzul lui Lodge a produs o impresie proastă în cercurile O.N.U. care dezaprobă întru totul această atitudine.

Tineretul din America Latină sprijină lupta poporului guatemalez

BUENOS AIRES 23 (Agerpres). — TASS transmite:

Alături de întreaga populație progresistă, studenții argentinieni înfierează agresiunea împotriva Guatemalei. Studenții Universității din Buenos Aires au organizat un miting de protest împotriva agresiunii din Guatemala. Studenții au defilat pe străzile orașului exprimîndu-și solidaritatea cu poporul Guatemalei și cerînd încetarea imediată a agresiunii împotriva acestei țări.

Intr-o rezoluție adoptată de studenți, se spune: „Condamnăm atacul nedrept împotriva poporului frățesc care își varsă sîngele luptînd împotriva agresiunii fățișă și apărîndu-și suveranitatea... Poporul argentinean, exprimînd solidaritatea sa, este dator să acorde un sprijin hotărît țării frățești din America Centrală".

In numele a 14.000 de studenți din țările Americii Latine, care studiază în Argentina, Federația americană a studenților a protestat cu hotărîre împotriva atacării Guatemalei și a cerut încetarea agresiunii.

★

NEW YORK 23 (Agerpres). — TASS transmite:

Potrivit informațiilor primite la New York, studenții și muncitorii din Santiago (Chile) au aruncat cu pietre în geamurile redacției ziarului „El Mercurio", care a căutat să denatureze poziția Uniunii Sovietice în Consiliul de Securitate al O.N.U. adoptată în problema guatemaleză.

Studenții Universității din Guayaquil (Ecuador) au organizat un miting în apărarea Guatemalei. Federația universitară a studenților din Cuba a ales pe Arbenz, președintele Guatemalei ca președinte de onoare al Federației și pregătește o demonstrație în apărarea Guatemalei, în ciuda faptului că ea a fost interzisă de poliție.

Un grup de studenți din Panama au arborat la 21 iunie steagul guatemalez pe terenul de sport al Universității naționale, declarînd că steagul va rămîne în acel loc pînă cînd va înceta atacul asupra Guatemalei.

★

BUENOS AIRES 23 (Agerpres). — După cum anunță agențiile de presă, în întreaga Americă Latină se intensifică campania de solidaritate cu lupta poporului guatemalez împotriva bandelor mercenare ale monopolurilor nordamericane.

In Bolivia, studenții de la universitatea din La Paz și membrii asociației „Prietenii Guatemalei" au organizat un miting de protest la universitate, după care au manifestat pe străzi strigînd „Jos yankeii!" la Quito Federația studenților din Ecuador a hotărît să trimită voluntari în Guatemala care să lupte alături de armata guatemaleză.

Studenții de la universitatea din Tegucigalpa, capitala Hondurasului, au adoptat în unanimitate o moțiune condamnînd agresiunea contra Guatemalei și au adresat un mesaj de simpatie poporului guatemalez. De asemenea studenții au cerut expulzarea din Honduras a colonelului Castillo Armas, șeful bandelor invadatoare. La Havana studenții au manifestat ostil în fața oficiului de presă al S.U.A.

★

La Montevideo, Camera deputaților din Uruguay a adoptat o moțiune condamnînd agresiunea împotriva Guatemalei. Federația studenților din Uruguay a hotărît să declare o grevă de 24 ore în semn de solidaritate cu poporul guatemalez.

După cum anunță corespondentul agenției Associated Press, ziarul chilian „El Siglo" și-a consacrat aproape întregul spațiu demascării intervenției americane împotriva Guatemalei.

Dulles—unul din cei mai mari acționari al lui „United Fruit Company"

NEW YORK 23 (Agerpres). — TASS transmite:

In ședința din 20 iunie a Consiliului de Securitate, reprezentantul Guatemalei, Castillo Arriola a vorbit despre rolul societății „United Fruit Company" în organizarea invaziei armate în Guatemala.

„United Fruit Company" are destulă experiență în astfel de chestiuni. Timp de decenii, această societate a instalat și răsturnat guverne în țările Americii Centrale pentru a-și asigura profiturile pe care le realizează din vastele proprietăți funciare și din celelalte proprietăți din aceste țări. Deseori cele cinci mici republici din America Centrală sînt denumite „Imperiul bananelor" al societății „United Fruit Company". Societatea posedă aproximativ 600.000 acri de pămînt cultivat în țările Americii Centrale și Mării Caraibelor, o flotă de 65 vase, peste 1.500 mile căi ferate. Ea controlează mijloacele de radio telecomunicații, producția de energie electrică și transportul orășenesc. Din „imperiul" său, „United Fruit Company", stoarce profituri imense, care s-au cifrat în cursul ultimilor cinci ani între 70 și 100 milioane dolari anual.

Vorbind despre operațiunile societății „United Fruit Company", doi oameni de știință americani — Kepner și Soothill au scris următoarele în cartea lor „Imperiul bananelor": „Această societate puternică îi înăbușe pe concurenți, domină guvernele, acaparează căile ferate, îi ruinează pe plantatori, gîtuie cooperativele, asuprește pe muncitori, luptă împotriva mișcării muncitorești organizate și exploatează pe consumatori".

Autorii cărții, expunînd istoria manevrelor de culise ale societății în țările Americii Centrale, citează numeroase cazuri cînd vase de război americane și infanteria marină au fost folosite pentru a impune dominația societății „United Fruit Company" în aceste țări. Despre relațiile care există între Departamentul de stat și „United Fruit Company" — scriu autorii — se poate judeca după faptul că ambasada S.U.A. din San-Jose (Costa Rica) este legată de conducerea societății printr-o linie telefonică directă.

Numeroase evenimente din America Centrală au fost hotărîte la Boston, unde își are sediul conducerea lui „United Fruit Company". Cu toate că o parte a acțiunilor ei aparțin capitaliștilor de la New York, ea este dominată de un grup financiar din Boston, din care fac parte familiile oligarhice — Thomas Cabot, John Cabot, Thomas Jefferson Coolidge, Lodge.

Cu prilejul discutării la 20 iunie în cadrul Consiliului de Securitate a plîngerii Guatemalei, reprezentantul S.U.A., Lodge, legat de acest grup, a încercat să nege că reprezentanții oficiali americani se conduc după „interesele lor proprii" în ceea ce privește Guatemala. Este clar, totuși, că directorii societății „United Fruit Company" și protectorii lor au o influență mare asupra elaborării politicii Departamentului de stat.

Oligarhia financiară din Boston este larg reprezentată în guvern. Nu numai subsecretarul de stat Cabot, ci și ministrul comerțului Sinclair Weeks, asistentul prezidențial, Sherman Adams și adjunctul special al președintelui, Robert Cutler, au avut cu toții strînse legături cu grupul financiar din Boston înainte de a fi ocupat posturile lor actuale în guvern.

Ziaristul liberal Stone, în publicația sa „A. F. Stones Weekyl" din 21 iunie, subliniază că secretarul de stat Dulles, manifestă un interes deosebit în ce privește activitatea societății „United Fruit Company" în Guatemala.

După ce amintește că înainte de a deveni secretar de stat Dulles a condus firma de avocați „Sullivan and Cronwell", Stone, scrie: „Firma de avocați în care el era principalul asociat este consilier juridic al societății de cale ferată „International Railways of Central America" care controlează rețeaua de transport a Guatemalei pentru trustul „United Fruit Company" și consilier al Băncii Schroder care a deservit interesele companiilor germane care se ocupau cu producția cafelei și ale căror plantații din Guatemala au fost expropriate în timpul ultimului război. Spre nenorocirea Guatemalei, încercările ei de a constitui un guvern liber și de a înfăptui reforme sociale au coincis cu numirea secretarului de stat american Dulles, care a avut el însuși strînse legături cu vechea orînduire din America Centrală". Dulles este unul din cei mai mari acționari ai societății „United Fruit Company".

Pînă și comentatorul ziarului „New York Post", Max Lerner, care a participat la propaganda calomnioasă împotriva Guatemalei, a recunoscut că grupurile financiare din Statele Unite sînt forța care se află în spatele actualei invazii.

Lerner scria la 21 iunie că „nimeni nu se îndoiește că corporațiile financiare americane se află în spatele invaziei lui Castillo Armas. De asemenea nu încape nici-o îndoială că unele din livrările de arme pe care le-am trimis în Honduras și Nicaragua au încăput, probabil, în mîinile armatei rebele" (adică a bandelor armate care au invadat Guatemala — N.R.).

Ziarul „New York Post" luînd atitudine într-un articol redacțional pentru răsturnarea guvernului guatemalez își exprimă totodată îngrijorarea cu privire la faptul că rolul societății „United Fruit Company" este poate prea evident.

Ziarul declară: „Atît succesul cît și insuccesul rebeliunii (este vorba de invadarea Guatemalei) sînt pline de primejdii. Dacă ea va fi o aventură militară pusă la cale cu sînge rece, care se va termina prin lichidarea reformelor economice limitate pe care le-a înfăptuit Guatemala copleșită de mizerie, noi vom plăti un preț mare pentru această acțiune. Oamenii de pretutindeni se vor întreba dacă „armata eliberării" poartă steagul libertății sau emblema murdară a trustului „United Fruit Company".

V. V. Kuznețov a sosit la Geneva

GENEVA 23 (Agerpres). — TASS transmite:

La 23 iunie a sosit la Geneva locțiitorul ministrului afacerilor externe, al U.R.S.S. V. V. Kuznețov.

V. V. Kuznețov rămîne reprezentantul U.R.S.S. la conferința de la Geneva pe timpul cît lipsește V. M. Molotov.

—●—

Vizita făcută lui Ciu En-lai de delegatul Laosului la Geneva

GENEVA 23 (Agerpres). — China Nouă transmite:

Se anunță că șeful delegației Laosului la conferința de la Geneva, F. Sananicon l-a vizitat la 21 iunie pe ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai cu care s-a întreținut mai mult de o oră.

—●—

Scurte știri

● După cum anunță știrile sosite din Quito, rezultatele alegerilor parlamentare din Ecuador constituie o victorie a opoziției populare asupra partidului clerical și aliaților săi, care formează „partidul american" al Ecuadorului. Candidații opoziției — socialiști, liberali și exponenți ai forțelor populare, au obținut 38 locuri din cele 71 ale Camerei Deputaților, în timp ce candidații guvernului, format de partidul social-creștin, care este condus de ministrul de interne Camilo Pence Henriquez, nu au obținut decît 21 locuri. Alte 12 locuri au revenit conservatorilor. Președintele țării, Joss Baria Velasca Ibarra și susținătorii săi au pierdut astfel controlul asupra camerei, pe care îl dețineau de la ultimele alegeri din iunie 1952.

● Miercuri dimineață a izbucnit un puternic incendiu într-unul din cartierele Seul-ului. Peste 600 clădiri au fost distruse sau avariate.

O scrisoare...

Prin scrisoarea trimisă recent președintelui Franței de către Eisenhower se încerca pe lîngă exercitarea de presiuni în problema Indochinei și a c.d.e. și menținerea lui Bidault ca ministru de externe al Franței. După cum se știe, Bidault nu mai face parte din noul guvern francez.

...de prisos

Desen de EUG. TARU

NOTE

Fierbere în cetatea papală

„Actio Catholica" *) este în fierbere. Urmașii inchizitorilor medievali au intrat în panică. Maccarthysmul face ravagii prin mințile lor doldora de versete și prescripțiuni biblice. Se vorbește chiar că comisia de disciplină a „Sfintei Congregații" — un fel de comisie pentru cercetarea activității anti-americane îmbrăcată însă în sutană bisericească — se va întruni spre a judeca un... răzvrătit. Răzvrătitul nu este altul decît dr. Rossi, despre care un recent comunicat al organului Vaticanului „Osservatore romano" anunță că a fost înlăturat din funcția de președinte al organizației tineretului din „Actio Catholica" (G.I.A.C.) Ziarele burgheze afirmau că-i vorba de un „conflict personal" cu „eminențele cenușii" ale mișcării catolice. Realitatea este însă alta. Mario Rossi este împovărat de grave învinuiri. Prea-sfințitele (și prea dolarizatele) fețe bisericești îl acuză că „făcea jocul comuniștilor".

Acuzația pare neverosimilă atunci cînd este formulată împotriva unei personalități catolice de talia lui Mario Rossi care el însuși a dovedit în diverse ocazii opinii ostile comunismului. Și totuși ce este în realitate „cazul Rossi" în jurul căruia în Italia se face astăzi atîta vîlvă?

„Cazul" pornește de la slăbirea disciplinei în rîndurile amintitei organizații catolice, ceea ce în alte cuvinte înseamnă că una spun înalții prelați catolici și alta gîndesc tinerii catolici simpli, fără ranguri la Vatican. Politica de sprijinire a unui regim de nedreptate socială pe care o promovează Vaticanul, ca și sprijinul acordat planurilor războinice ale cercurilor agresive din S.U.A., nu au putut să nu trezească nemulțumirea în rîndurile membrilor de rînd ai organizației. Cardinalii care rostesc vorbe latinești și primesc dolari americani au dictat atunci tinerilor catolici: „Datoria voastră nu este decît să vă supuneți".

Dar cum evul mediu a rămas în urmă cu cîteva sute de ani tinerii catolici și-au permis să nu-și asculte „îndrumătorii" întru divinitate. Mario Rossi, și el în felul lui, a acționat în această situație într-un mod independent. Adică a cerut — la limitele maxime ale moderației — renunțarea la rigiditatea politicii Vaticanului și înțelegere față de revendicările celor ce muncesc. După cum scrie „Tribune des Nations" — „Rossi a fost învinuit de „tendințe de extrema stîngă" deoarece el a dus o campanie pentru o politică mai progresistă a democrat-creștinilor, iar pe plan internațional a sabotat „Europa" ai cărei înfocați aderenți sînt De Gasperi și, se înțelege, Vaticanul. Aceasta a fost considerată la Vatican drept o răzvrătire și Rossi a fost de îndată înlăturat de la conducerea organizației catolice de tineret. In locul lui a fost înscăunat un anume Vinci, cunoscut prin docilitatea cu care execută dispozițiile mai marilor de la Vatican și a inspiratorului lor (nu din ceruri ci de peste ocean).

Vinci nu a repus însă lucrurile în ordine. Cu înlăturarea lui Rossi, Vaticanul nu a rezolvat criza care domnește în mișcarea catolică din Italia.

De teama să nu se izoleze de masele largi ale tineretului catolic, o serie de conducători ai G.I.A.C. au demisionat în semn de solidaritate cu Rossi. Printre ei se află vicepreședintele și secretarul organizației precum și alți vreo 20 de conducători. O serie de organizații locale au protestat împotriva politicii cercurilor conducătoare. Aceste acțiuni sînt caracterizate în Italia drept „fără precedent".

„Cazul Rossi" nu este decît un simptom al șubrezeniei poziției cardinalilor catolici în sînul propriilor lor aderenți. Or această șubrezenie nu o poate vindeca nici chiar aplicarea metodelor lui McCarthy în cetatea papală...

E. O.

*) „Acțiunea Catolică" — cea mai ramificata organizație catolică.

Ciu En-lai se va întâlni la Delhi cu Nehru

GENEVA 23 (Agerpres). — De la corespondentul special:

Serviciul de presă al delegației Republicii Populare Chineze la conferința de la Geneva a dat publicității următorul comunicat:

Ciu En-lai, prim ministru și ministru de externe al Republicii Populare Chineze, va face o vizită în India la invitația primului ministru al guvernului indian, Nehru.

Ciu En-lai va fi însoțit de consilierii Huan Hua și Van Cia Ju și alții.

Ciu En-lai pleacă din Geneva la New Delhi cu un avion special al societății Air India la 23 iunie.

Comentariile presei indiene

DELHI 23 (Agerpres). — TASS transmite: Cercurile politice și opinia publică din capitala Indiei salută călduros știrea cu privire la apropiata sosire la Delhi a premierului Consiliului Administrativ de Stat al Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai.

Intreaga presă indiană comentează pe larg această veste. Ziarul „Hindustan Times" a publicat un articol de fond în care scrie că „premierul Chinei Ciu En-lai se va bucura de o primire cordială atunci cînd va sosi la Delhi ca invitat al guvernului indian... Prietenia tot mai strînsă dintre India și China, a devenit în ultimul timp factor important în opera de menținere a păcii în Asia și în lumea întreagă...

India și China sînt foarte neliniștite de viitorul Indochinei. China ca și India, este interesată în încetarea operațiunilor militare în Indochina...

Sîntem convinși că tratativele de la Delhi vor aduce o contribuție pozitivă la cauza întăririi păcii în Extremul Orient".

După cum relatează ziarul „Indian Express", ministrul afacerilor externe al Indoneziei, Sunarjo, care se află la Calcutta în drum spre Haga, a declarat reprezentanților presei că el salută întîlnirea dintre Nehru și Ciu En-lai.

Ciu En-lai s-a întîlnit cu Mendès France

BERNA 23 (Agerpres).—Ciu En-lai, premierul Consiliului Administrativ de Stat al Republicii Populare Chineze, și ministru de externe al R.P. Chineze, a sosit miercuri la Berna. La orele 14 Ciu En-lai s-a întîlnit cu primul ministru francez Mendès France.

★

PARIS 23 (Agerpres). — După cum anunță postul de radio Paris, convorbirea între Mendès France și Ciu En-lai care a avut loc la Berna a durat aproximativ două ore.

După terminarea convorbirii cu Ciu En-lai, Mendès France a făcut reprezentanților presei următoarea declarație:

Ciu En-lai, eu, precum și colaboratorii noștri am avut o convorbire absolut liberă în problemele referitoare la Indochina. Această convorbire sinceră și amplă îmi permite să sper că conferința de la Geneva va putea realiza un progres.

Dezbateri de politică externă în Camera Comunelor

LONDRA 23 (Agerpres). — Camera Comunelor a început miercuri după amiază dezbateri în legătură cu activitatea delegației britanice la conferința de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe.

Agenția Reuter relatează că primul vorbitor a fost ministrul de externe Anthony Eden, care a declarat că „unul din rezultatele conferinței de la Geneva a fost îmbunătățirea relațiilor anglo-chineze".

Ministrul de externe britanic a subliniat că „interesul francezilor într-o reglementare pașnică în Indochina este direct și evident". Agențiile de presă occidentale relevă că „Eden și-a exprimat satisfacția pentru faptul că primul ministru al Franței a și avut întrevederi cu Ciu En-lai, ministrul de externe al R. P. Chineze.

Continuîndu-și expunerea în problema Indochinei, Anthony Eden, potrivit relatării agenției „Associated Press", a declarat deschis Camerei Comunelor că Anglia nu a dorit nici un moment să sprijine o intervenție armată pentru apărarea fortăreței Dien Bien Fu" (n. r. — fortăreața a fost cucerită de armata populară vietnameză la 7 mai).

El a fost salutat cu aclamații cînd a declarat: „O asemenea intervenție militară putea distruge șansele unei reglementări..."

In legătură cu conversațiile de la Washington ale reprezentanților statelor majore din sud estul Asiei, ministrul de externe a declarat că s-a precedat la o examinare din punct de vedere militar „a tuturor situațiilor care puteau să apară în sud estul Asiei".

In ce privește Asia de sud-est, el a declarat că guvernul britanic „ar fi gata să participe alături de alte țări interesate la examinarea posibilității de stabilire a unei forme de apărare colectivă în regiunile Asiei de sud-est", dar că pînă în momentul de față nu s-a luat nici o hotărîre asupra participanților și metodelor de organizare.

In general, el și-a exprimat părerea că orice pact al Asiei de sud-est trebuie să se bucure de sprijinul și înțelegerea puterilor asiatice. El a declarat că dacă pacea va fi restabilită în Indochina speră ca țările asiatice să accepte să ia parte la supravegherea și garantarea unei reglementări întrucît numai o reglementare de acest fel are șanse să dureze.

In continuarea dezbaterilor a luat cuvîntul Clement Attlee, șeful opoziției laburiste, care a spus între altele: „Sperăm că dl. Mendès France va reuși în misiunea pe care și-a propus-o".

El și-a exprimat dorința ca „toate națiunile și îndeosebi prietenii noștri americani să abordeze în mod mai realist problema recunoașterii Chinei comuniste. Este pur și simplu o farsă să nu recunoști că actualul guvern al Chinei este guvernul acceptat de China".

Attlee a arătat că lucrul cel mai demn de relevat în ce privește conferința de la Geneva este faptul că „pentru prima oară la o conferință europeană iau parte adevărații conducători ai Chinei.

Referindu-se la vizita lui Churchill și Eden în Statele Unite, Attlee a spus: „Nu mă îndoiesc că va avea loc o discuție sinceră. Uneori, a adăugat el, este extrem de greu să înțelegi care este adevărata politică americană, ținînd seama în acelaș timp de ce spun membrii guvernului, de ce spun senatorii și uneori de declarațiile generalilor și amiralilor".

Attlee a vorbit pe larg de importanța unei întrevederi la cel mai înalt nivel a reprezentanților marilor puteri. Dezbaterile continuă.

Eșecul noilor încercări americane de zădărnicire a Conferinței de la Geneva

De la trimisul special al ziarelor „Scînteia" și „Scînteia tineretului"

GENEVA 23 (prin telefon).

Ziariștii aflați la Geneva sînt unanimi în a sublinia în aceste zile diferența de atmosferă care domnește la conferința miniștrilor de externe față de începutul săptămînii trecute. In urmă cu 8—10 zile, soarta conferinței era pusă de unii comentatori occidentali sub semnul întrebării, iar presa reacționară se întrecea în a face profeții asupra momentului cînd va interveni ruperea discuțiilor.

Profitînd de criza guvernamentală din Franța, cercurile agresive interesate în zădărnicirea oricărui acord, pregăteau printr-o intensă activitate propagandistică eșuarea conferinței asupra Indochinei. Pe această linie, ruperea de către delegațiile S.U.A. și altor țări occidentale a discuțiilor în problema coreeană făcea parte integrantă din planul de subminare a conferinței și de inducere în eroare a opiniei publice asupra perspectivelor discuțiilor de la Geneva. Publicînd articole cu titluri uriașe ca: „Pe cînd eșecul discuțiilor asupra Indochinei?" sau „Să aplicăm experiența coreeană asupra Indochinei", ziarele americane au urmărit crearea unei atmosfere de pesimism și neîncredere în viitorul dezbaterilor asupra Indochinei.

Atît la conferință cît și în afara ei, cercurile agresive americane s-au făcut luntre și punte pentru ca să torpileze tratativele și în problema indochineză. Trebuie să amintim în primul rînd presiunile exercitate de S.U.A. în Franța pentru a împiedica investirea noului guvern francez condus de Mendès France, a cărui alegere nu era văzută cu ochi buni la Washington.

Paralel cu încercările de sabotare din afară a lucrărilor conferinței, departamentul de stat al S.U.A. și-a dublat eforturile pentru a demonstra și la Geneva inutilitatea continuării discuțiilor și imposibilitatea ajungerii la un acord în problema indochineză.

Scopul său era limpede: să poată pune cît de curînd în discuție aliaților S.U.A. și în mod special a Angliei necesitatea unei intervenții militare în Asia de sud-est.

Politica obstrucționistă a delegației americane s-a lovit însă de eforturile permanente, sprijinite cu putere de opinia publică, ale delegaților țărilor democrate, eforturi urmărind să asigure succesul conferinței. După cum se știe delegații țărilor democrate au prezentat săptămîna trecută o serie de noi propuneri menite să contribuie la progresul lucrărilor conferinței de la Geneva și să apropie realizarea unui acord asupra încetării ostilităților în întreaga Indochină.

Astfel în ciuda piedicilor puse de delegația S.U.A., conferința de la Geneva a adoptat de comun acord în ședința restrînsă din 19 iunie textul unei hotărîri privitoare la pregătirea încetării operațiunilor militare în Laos și Cambodge. La baza acestei hotărîri au stat importantele propuneri făcute la 16 iunie de delegația R. P. Chineze și sprijinite de delegațiile U.R.S.S. și R. D. Vietnam. Hotărîrea prevede că pentru a contribui la încetarea rapidă și simultană a operațiunilor militare în Indochina reprezentanții comandamentelor ambelor părți beligerante trebuie să se întîlnească atît la Geneva cît și la fața locului. Ei vor studia problemele legate de încetarea focului pe teritoriile statelor Laos și Cambodge începînd cu evacuarea forțelor armate străine și a personalului militar străin. Merită să fie subliniată indicația cuprinsă în comunicat cu privire la necesitatea evacuării nu numai a trupelor străine ci și a „personalului militar străin". Se știe că imperialiștii americani folosesc introducerea de „tehnicieni militari" și „consilieri americani" drept paravan pentru intervenția lor în războiul din Indochina.

Trebuie spus că în această chestiune poziția delegației americane a suferit semnificative schimbări. Inițial, nici reprezentantul S.U.A. n-a socotit posibil să conteste justețea propunerilor delegației R. P. Chineze. Ziarul „New York Herald Tribune" a arătat că prima reacție a lui Bedell Smith față de propunerile chineze din 16 iunie a fost în general pozitivă. Dar, două zile mai tîrziu, la 19 iunie, reprezentantul S.U.A. Robertson, înlocuitor al lui Bedell Smith la conferință a adoptat o atitudine diametral opusă. Observatorii politici au interpretat aceasta drept o nouă dovadă a faptului că Departamentul de stat al S.U.A. consideră orice pas spre reglementarea pașnică a problemei indochineze drept periculos pentru politica sa agresivă.

Reprezentanții Franței și Angliei au refuzat însă și de astă dată să se declare de acord cu poziția obstrucționistă a delegației S.U.A. poziție condamnată și înfierată de opinia publică mondială. Intreaga presă a subliniat izolarea în care s-a găsit delegația americană care fără nici un argument a încercat să respingă propunerea lui Ciu En-lai în ciuda caracterului ei constructiv și rezonabil. Ziarul „La Suisse" a scris: „Toți delegații, inclusiv cei ai Laosului și Cambodgiei, au considerat propunerea Chinei ca o bază acceptabilă. Numai Robertson a declarat că propunerea lui Ciu En-lai este inacceptabilă". Iar ziarul „Manchester Guardian" criticînd poziția americană arăta că „diferența de poziție față de propunerile chineze poate duce la o serioasă prăpastie între englezi și francezi pe de o parte și americani pe de altă parte". In acelaș sens săptămînalul englez „Observer" remarcînd diferența de vederi între delegația engleză și cea americană la Geneva a scris: „Nu este nici o îndoială că evenimentele din ultimele zile dacă au provocat noi raze de speranțe asupra mersului conferinței au întunecat orizontul în vederea întîlnirii de la Washington" (proiectata întîlnire dintre Eisenhower și Churchill — N.R.).

Poziția americană de respingere a oricărui efort constructiv și de zădărnicire a mersului înainte a conferinței a înregistrat un eșec rușinos.

Comentatorii subliniază însemnătatea acordului realizat care poate avea urmări favorabile asupra mersului general al conferinței. Postul de radio Paris a arătat că în capitala Franței „comentatorii atribuie o mare însemnătate acordului realizat la Geneva în ce privește Laosul și Cambodge". Ziarul englez „Sunday Times" denumește acest acord „un foarte important pas înainte pe drumul spre realizarea păcii în Indochina". Ziarul „Gazette des Lausanne" scrie: „Importanța declarației publicată este considerabilă. Ultima săptămînă s-a terminat printr-un important succes", iar ziarul „Times" sub titlul „Brusc progres al discuțiilor asupra Indochinei" arată că „posibilitatea negocierii păcii în întreaga Indochină este acum vizibilă".

Un alt indiciu care arată și confirmă însemnătatea pozitivă a acordului realizat la 19 iunie la Geneva îl constituie — desigur — deprimarea și iritarea pe care a provocat-o în rîndurile cercurilor agresive americane. Sînt caracteristice în această privință cele scrise de Hamilton, corespondentul special al ziarului „New York Times" la Geneva: „Este evident că stadiile finale ale conferinței vor duce la evenimente neplăcute pentru dl. Dulles, a cărui chemare de a se demonstra unitatea de acțiune (între reprezentanții puterilor occidentale — N.R.) n-a dat rezultate".

In ciuda poziției obstrucționiste a delegației americane, conferința de la Geneva examinînd problema restabilirii păcii în Indochina a făcut un nou pas înainte. Manifestînd încredere în posibilitatea înțelegerii pe calea tratativelor, opinia publică internațională urmărește cu toată atenția ca acest nou pas să ducă la un acord deplin în problema indochineză.

C. RĂDUCANU

REDACȚIA București, Piața Scînteii, Tel. Nr. 7.81.00. SECȚIA SCRISORI Tel. Nr. 7.68.91. DIFUZAREA Tel. Nr. 8.88.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.